

INVAZATORUL

REVISTĂ

de cultură, luptă profesională și informațiuni
a corpului d.d.etc din județul Dâmbovița

APARE SUB CONDUCEREA UNUI COMITET DE REDACȚIE

Redacția și administrația: Sindicatul învățătorilor Târgoviște-Dâmbovița

S U M A R U L

Cuvânt înainte

Primul 1 Mai în Republica Populară Română
Sărbătorim o primăvară nouă
Primăvară în foră nouă
Noua orientare în literatură română
Conștiința în lumina vremurilor noi
Unul din promotorii sindicatelor românești
• Marx, Lenin — Marxism-Leninism
Cântec pentru mâinile aspre
Să sprijinim din toate puterile lupta poporului Grec
Louis Aragon și Elza Triclet Scriitori și pași ai rezistenței franceze
Gazeta de perete în școală
La aniversarea lui Maxim Gorki
Formarea noțiunii de număr la copii
Rolul sindicatelor în regimul de democrație populară
Sindicale

ȘI T.

I. Bălășescu
Gh. Coste
Elena V. Codreanu
Basil Popescu
E. Națulescu
I. Trandafirescu
Iancu Milea
Fănel Stroe
Elena Ionescu-Grideanu
Valeria Oprescu
Constantin Ursu
I. Bălășescu

• ÎNVĂȚĂTORUL •

Revistă de cultură, luptă profesională și informații
a corpului didactic din județul Dâmbovița

Cuvânt înainte

Începând cu numărul acesta, „Învățătorul” devine revista întregului corp didactic de pe cuprinsul județului Dâmbovița.

În acest chip, am înțeles să lărgim cercul colaborărilor, preocupărilor și cetitorilor și prin aceasta să realizăm un principiu care stă la temelie prefacerilor prin care trece sub ochii noștri societatea: colaborarea în muncă.

În elanul constructiv al claselor producătoare de bunuri materiale, au fost antrenati toți câți se găsesc în slujba răspândirii științei de carte și culturii în straturile populare.

Cultura nu mai poate fi o manifestare izolată, detașată de marile frământări care agită masele poporului de pretutindeni, în luptă pentru îndăturarea unei lumi exploatare, ce caută să-și mențină pozițiile prin jaf, corupție și violență.

Reprezentanții școlii sunt prin însăși misiunea lor, interpreți aspirațiilor zecilor de milioane de oameni în luptă pentru apărarea libertății democratice și păcii.

Dacă problemele de ordin strict profesional, diferă uneori dela o categorie la alta, fenomenul cultural în liniile lui simuri ne interesează pe toți deopotrivă și mai ales pe acest tărâm al contactului permanent și activ cu sbuciumul străzii, abitudinea noastră este unitară și mijloacele de luptă aceleași.

Am conceput revista în afară de caracterul ei informativ și de luptă profesională, ca organ în care să se răsfrângă aportul nostru colectiv, la câștigarea bătăliei forțelor democratice.

Clasele muncitoare ne oferă la tot pasul, exemple de indestructibilă solidaritate în susținerea și apărarea intereselor proprii și mai ales, în susținerea și apărarea idealului comun tuturor oamenilor muncii: dreptatea și armonia socială, prin întronarea în lume a unui regim în care exploatarea omului de către om să nu mai fie posibilă.

În acest spirit și pe această linie, scoaterea în colaborare cu țgarășii profesori secundari, a revistei „Învățătorul” este pentru toți un stimul și o dovadă în plus că adeviziunea omului de școală la manifestările politice a eșit din stadiul pur formal, pășind pe teren ca actor, nu simplu spectator.

SF. T.

PRIMUL 1 MAI ÎN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNIA

Apropierea acestei mărețe zile ne-o aduce nu numai schimbările în natură, copacii înmuguriți, pomii înfloriți și câmpiile înverzite.

De data aceasta, suflului nou de primăvară, vestitorilor ei, se adaugă ceva nou: clasa muncitoare — și cu ea întreg poporul muncitor — își cântă singură munca:

Și pe drept cuvânt!

Ei sunt azi solă și singuri vestitori

Tălmăcitori ai lumii care se naște, nouă —

Desferecați de patimă, cu brațele-amândouă

Ce n-ntrechipează'n lume năvalnici luptători.

Ne dovedesc acestea zecile și sutele de întreceri în muncă în întâmpinarea lui 1 Mai, ne-o spune entuziasmul și avântul creator, cu care oamenii muncii deslășuie valul de întreceri pentru cât mai bune rezultate în producție.

Au început să bată târnăcoapele,

Ritmul veacului nou —

Se aude răsunând ecou

Prin toate hârtoapele.

În hrube adânci — în cremeni, în piatră

(Chirlică)

Astfel este întâmpinată ziua muncii și aceasta este atitudinea noastră față de muncă.

Articolul 12 din Constituția Republicii Populare Române precizează: „Munca este factorul de bază al vieții economice a statului. Ea este o datorie a fiecărui cetățean. Statul acordă sprijin tuturor celor ce muncesc pentru a-i apăra împotriva exploatării și a ridica nivelul lor de trai”.

Un lucru trebuie să reținem: elanul și inițiativa creatoare a maselor muncitorești, așezarea muncii la locul de cinste, de onoare și de glorie, este determinat de faptul că, este primul 1 Mai, în Republica Populară Română, în Statul nou, în care clasele exploatare au fost înlăsurate de la conducerea treburilor publice, puterea politică nu se mai află în mâinile reprezentanților marilor capitaliști și moșieri, ci se află în mâinile reprezentanților clasei muncitoare, ai țărănimii muncitoare și ai intelectualității legată de popor.

„Pentru prima dată secolu de muncă pentru alții, după munca forțată pentru exploatare” scria Lenin în Ianuarie 1918, în articolul: „cum trebuie organizată întrecerea!”, se ivește posibilitatea *Muncii pentru Sine* și încă a muncii ce se sprijină pe toate cuceririle tehnicii noi și a culturii. (Opere complete vol. 22, pag. 161).

Numai așa trebuie privită și mișcarea stahanovistă din U.R.S.S., care a fost posibilă pentru că omul, eliberat pentru totdeauna de exploatare, munca pentru el, pentru țara sa.

„La noi, spunea I. V. Stalin, la consfătuirea stahanoviștilor din Un. Sov. „oamenii nu lucrează pentru exploatare, nici pentru îmbogățirea paraziților, ci pentru sine, pentru clasa lor, pentru societatea lor, Societatea Sovietică, unde la putere stau cei mai buni fii ai clasei muncitoare. Tocmai de aceea munca are la noi o importanță socială, tocmai de aceea munca este privită ca o chestiune de onoare și glorie.. omul care muncește se simte la noi cetățean liber al țării sale, un fel de personalitate a vieții publice”. (Problemele Leninismului, pagina 619).

Într-adevăr! Numai acolo unde clasa exploatare este lipsită de puterea ei politică și economică, se deschid posibilități nelimitate pentru oamenii muncii. „Fiecare fabrică de unde este dat afară capitalistul, sau este măcar înfrânat de un adevărat control muncitoresc se simte la noi cetățean liber al țării sale. — „fiecare sat unde a fost alungat moșierul - exploatare și i-a fost luat pământul, este acum și numai acum, acel țărân pe care poate să se manifeste omul muncii, poate să-și îndrepte puțin spatele, poate să se simtă om”.

Astfel s-a ajuns ca adâncile prefaceri politice și sociale economice, petrecute în țara noastră în urma răsturnării fascismului și ieșirii României de sub tutela imperialismului apăsător, în urma îndepărării de la conducerea statului a moșierilor și a capitaliștilor, să se determine rolul hotărâtor pe care-l au oamenii muncii în viața politică și economică a țării noastre, iar munca să fie factorul determinant în dezvoltarea și propășirea țării noastre.

De aici începe ca munca să devie tot mai mult o datorie conștientă a fiecărui cetățean și odată cu creșterea rolului pe care-l joacă în societate oamenii muncii, să se schimbe și atitudinea lor față de muncă, să se nască o nouă morală, morală a cinstitii omului muncii, morală ce înconjoară cu dispreț și oprobiu pe cei ce trăiesc din roadele muncii altora, trezind în felul acesta la viață nescăpate izvoare de energie creatoare, de talente, de capacitate, de jertfă pentru interesele comune.

Avântul întrecerilor în producție și munca voluntară desfășurată pe șantierele naționale ne sunt pildă valii în această privință.

Azi muncitorimea știe și simte în același timp că nu mai muncește pentru îmbogățirea marilor capitaliști parazitari, ci muncește pentru îmbunătățirea situației materiale și ridicarea nivelului de cultură și sănătate a întregului popor muncitor.

Clasa muncitoare, conștientă de rolul istoric pe care-l are de îndeplinit, știe că *producând mai mult și mai bine, nu mai sporește câștigul capitalistului, nu-și*

mai mărește propria lui miserie, sub amenințarea șomajului, ci cu cât produce mai mult și mai bine, cu atât contribuie, ca prețurile să scadă, mizeria să se sfârșească, greutățile materiale să înceteze, iar bunul trai să se resimtă în masele largi ale întregului popor muncitori.

În această constă însemnătatea zilei de 1 Mai legată de măreția unui popor care-și încordează toate forțele în munca constructivă, în refacearea economică, pentru a lichida odată pentru totdeauna cu starea economică înapoiată, cu lipsa de carte și cultură, cu bolile și lipsa de igienă, pentru a crea o țară puternică, în plină dezvoltare, o forță activă în sprijinul păcii și al democrației.

Pentru această clasă muncitoare, ieri asuprită și exploataată, azi clasă conducătoare întâmpină pe 1 Mai ca niciodată.

Ziua de 1 Mai îi dă prilejul de a-și demonstra unitatea și tăria, de a-și arăta voința dărză de a fi stălp puternic în lupta pentru unitatea sindicală mondială, precum și pentru solidaritatea internațională a tuturor celor ce muncesc.

Cuvintele de îndemn ale tov. Gh. Gheorghiu-Dej, rostite la congresul de constituire a Partidului Muncitoresc Român, să le avem mereu în minte: „lichidarea înapoierii noastre economice, transformarea României într-o țară industrială-ăgrară înaintată și asigurarea unui nivel de trai ridicat masei muncitoarești...”

De aceea, pentru măreția zilei de 1 Mai, sărbătorirea biruinței muncii, biruința cucerită de oamenii muncii prin lupte grele și sacrificii mari, trebuie să fie un prilej de angajamente, prilej de sesimbare a abilității în muncă, creșterea morală a muncii și alăturarea celor ce muncesc în fabrici și uzine, pe ogoare și mine, în cântecul muncii și noi învățătorii:

S'asternem pe rănile țării

Cultură de grâu și zăină

Să stingem în stropi de sudoare

Trecutul strivit de ruini.

I. BALĂȘESCU

TRAIASCA 1 MAI ZIUA SOLIDARITATII INTERNATIONALA A CELOR CE MUNCESC

Sărbătorim o primăvară nouă

Sărbătorim o primăvară nouă,
Un cânt de biruință către cer
Când orice om cu mâinile amândouă
Devine țărâni sale pionier.
Din mil de părși se grămădesc tovarăși
La muncă voluntară, cu avânt,
Ca să zidească țara noastră iarăși
Și 'nfig adânc uneltele 'n pământ.
Agnita și Botorca îi adună
Din mil de părși pe dârșii proletari
Și-n munca lor acum se împreună
Țărâni și muncitori și cărturari.
În drumul lor se prăbușesc fiotore,
Și munșii sunt pătrunși ca un șivot
Pe șantier se înfrățesc popoare
Unite 'n năzuinși de vremuri noi,
Eu fruntea sus, cu pumnii încheștași
Răzlesc prin glod și trec prin platră tare.
Tot înainte merg, nelurburași

Și cerul se cutremură în zare.
Și vor clădi din fier și din ciment
Să-și prăznuiască, pe vecie, jala
Al biruinței noastre monument
Și-l vom numi: „Internaționala”.
Tot înainte merg ca un talaz;
Pe drumul lor răsar cetăți și sate
Și fiecare poartă pe obraz
Cărări adânci de lacrimi uscate.
Ei, au plâns ieri, azi construiesc o țară,
Din fier, ciment și var
Și vor munci să construiască iară
Al biruinței veșnic roșu far.

Sărbătorim o primăvară nouă
Un cânt de biruință către cer
Când orice om, cu brațele amândouă
Se 'nclină țărâni sale, pionieri.

Gh. Coeiu

Primăvară 'n țară nouă

Nenea Ion robotește de mult pe-afară. Și-a rostit vitele cu grijă, iar acum e în șopron. De câteva zile a tot simțit în nări miros reavăn de pământ. Vine un vânt ușor din depărtări și nenea Ion i-a prins șoapta apropiatei primăveri. Ieri, pe coasta din Răstoci, a găsit un ghiocel. L-a'mbrățișat cu privirea lui blândă și atot pătrunzătoare.

Nu l-a rupt și nici n'a căutat în jur. A înțeles numai! Și-a proptit mai adânc picioarele pe pământ, a ridicat fruntea sus și-a privit

A văzut înainte până'n zare, în lături, pe după el și peste tot: câmp, deal, vale gărlă și râraie cu șuvoiu 'n spume... A văzut nenea Ion mult prea frământatul pământ și l-a cuprins în căușul inimei sale dorul de muncă. Pământul este al lui și-al multora ca el și cu toți laolaltă vor scoate din plămada sa pâine ușoară și bună pentru copii și neveste.

Deaceea, scoate plugul. Măine ară! Are juncani tineri și bine hrăniți. Nu prea i-a ajuns nutrețul, dar a mai luat dela vecinul Niță. Ii va ajuta la munca primăverii. Se au bine și se ajută căci sunt tovarăși de muncă și credință.

Ii mai trebuie o sapă și-un hârleț. Ii va lua dela cooperativă pe preț ieftin și cinstit. Stie nenea Ion de lucrul acesta și e convins de trebuința cooperativelor sătești. Mai deunăzi i s'a împărțit bumbac pe cari l-a dus bucuros acasă. Se cade ca la sfatul de Duminică al satului, să aibă cămașă nouă. El e gospodar de frunte în sat, ales în consiliul de conducere al primăriei. Cu cât drag se duce el la sfat unde află și învață lucruri bune și drepte, puse la cale de oameni pasnici, într-o țară nouă și liberă.

Mai ales îi place să asculte de peste drum în fața casei de sfat, la difuzorul radio-ului, de acum se prefac lucrurile în lume, la vecina din răsărit și apoi la noi în țară! Și ce bine e! Altădată nu era așa.

El era țaran sărac, necăjit și fără pământ.

Lucra la boer cu ziua și vatra îi era mereu rece și masa mereu goală. A fost chemat apoi să lupte. Dece și unde? El n'avea de luat nimic dela alții, dreptul lui era aici în țara lui. Lucrul acesta nu l-a înțeles atunci nenea Ion, dar acum i s'a lămurit toate.

Deci aici avea de luptat, nenea Ion, nu pe Don și Nipru unde nu se găsesc nici morminte de strămoși și nici pietre de hotar pentru neamul și țara lui.

Boerul n'a plecat la luptă. A rămas, gândac uricios și murdar pe trunchi de biată țară ca să-l sugă cu toată gura lui, ce-și trăiește viața din truda altora.

Să nenea Ion se scutură de-un gând greu că tare i-au mai fost amărate zilele!!

Dar astăzi nu mai este ce-a fost. Pământul și dreptul este al tuturor celor ce-l cuceresc prin muncă și obidă.

Strânsoarea trântorilor s'a rupt și apăsarea lor alungată. Pe arsura urmelor lor, nici amintirea nu se mai îngăduie.

Și nenea Ion zâmbește încălzit de o credință adâncă; în țară nouă, oameni noi și fapte noi.

Anul acesta trebuie să muncească mult. Toți muncesc! El pe ogor, alții 'n fabrici și în mine, alții în școli și pe oriunde. Arsura războiului a fost mare. Dușmanii din afară atât așteaptă: să nu ne refacem, să flămânzim să le primim arginții vânzării, să ne pierdem iară libertatea și dreptul.

Dar nu e așa! Un stat puternic se consolidează prin muncă pasnică, proletară. Minunea muncii din răsărit ne este puternic exemplu și prietenia acestei țări ne stă mână de îndrumare și apărare, la întărirea și înflorirea Republicii Populare Române.

Știe nenea Ion că în constituția R. P. R. stă scris: Munca este factorul de bază al vieții economice a statului.

Ea este datoria fiecărui cetățean. Statul

acordă sprijin tuturor celor ce muncesc, pentru a-i apăra împotriva exploatări și a ridica nivelul lor de trai.

De aceea, la muncă și la luptă pentru un trai mai bun.

Elena V. Codreanu

Noua orientare în literatura română

Simptomele unei descompuneri semnificative ale culturii burghezo-capitaliste s-au evidențiat în Apus, cu puțin înainte de începutul secolului nostru.

Intr'adevăr o cultură nu poate fi valabilă, decât dacă ea este expresia și are apartenența unei mase cât mai numeroase de „consumatori” culturali.

Evidența demonstrează că o cultură care se adresează unui cerc cât mai restrâns — este menită pierii și cu cât ea captează masele largi ale poporului, cu atât acest organism, va trăi, va avea longevitate, prin verificarea și asimilarea elementelor care reprezintă realitatea vie și adevărată consensului general.

Pe măsură ce apăreau noi forme de manifestare în literatură și în artă în special — Apusul cunoaște irevocabilă maladie de a fi săpat un abis între dorința de frumos exprimată prin operele de artă și producțiunile respective.

Cercul „celor inițiați” în asemenea producțiuni maladii, expresie inertă a unor echilibrări specifice, pentru tăria senzațiilor, pentru refuzul explicabile sedentarismului bolnăvicios — se micșorează treptat-treptat, și formule, care afectau o anumită „subtilitate excesivă”, o anumită hiper și supraînțelegere a acestor exhibiții justificau „arta pură” a acestor desprinși de realitate.

Numai astfel se poate explica falsa formă și conținutul aparent al multipletelor teorii „idealiste” care vorbeau de „eternitate, forme descompuse, geometrice, toată geometria în spațiu, cu forme suprarealiste, macabre etc..

Este învederat că arta în genere ne dă indicii fidel ai potențialului artistic al societății care-i dă naștere — prin această artă numită decadentă, apare în evidență așa cum spune dl V. Benes — în ziarul „Națiunea” — silueta macabră a marelui catastrofe a culturii capitaliste.

Literatura noastră fidelă tributară literaturii franceze, n'a fost scutită nici ea de germenii acestei influențe murigunde și am asistat între cele două războaie mondiale la penetrațiuni bolnăvicioase printre manifestările multora dintre scriitorii noștri puși și ei în slujba marilor trusturi, și slujind o cauză, care în majoritatea cazurilor — nu era a lor.

Dar o latură specifică în scrisul nostru a fost toc-

mai dureroasa problemă a existenței. Obsesia existenței, care a consumat cele mai realiste figuri ale scrisului nostru — le-a oferit de timpuriu ftizia și descompunerea fizică.

Noul regim al Republicii Populare Române, care consideră problema artei și literaturii ca probleme de Stat, a luat măsuri pentru îmbunătățirea condițiilor de viață ale artiștilor și scriitorilor în genere.

Arta este pusă în slujba poporului, iar slujitorii ei vor fi ocrotiți prin cămine de odihnă special amenajate.

Acest prag de veac nou face ca viața țării să pulseze viu, și masele populare vor inspira pe creatorii în ogoarele lor, prin contractul artistului cu munca, cu viața ce-i nouă și adevărată, cu realitatea (Națiunea Rep).

O nouă formă de viață trebuie să se oglindească în opera de artă de azi: sinceritatea și realitatea.

Căci poezia nu este altceva decât reconstituirea lumii reale în sufletul nostru și făurirea unui cosmos mai perfect și mai moral.

Dar contactul cu realitățile vii — expresia vieții — trebuie în mod necondiționat transformat în sufletul poetului cu ajutorul emoției — prin actul creației.

Cu multă grijă trebuie să ne apropiem de producțiunile noi, care ne dovedesc o orientare a literaturii noastre spre alte țărâni. Pentru că literatura aceasta tânără este pătrunsă de o nouitate, care și găsește rădăcinile în contactul cu realitățile sociale.

„Turnul de Hildeș”, care făcea din scriitor un izolat față de realitățile sociale pe lângă care trăia și care a creat acea concepție idealistă a romantismului pe care a înrădăcinat-o și a cultivat-o apoi cu multă stăruință societatea burgheză — a făcut din creatorul de literatură și artă o ființă excepțională, care scoate totul din capul și sufletul său, un monstru de singurătate și vis, care se sbuciumă în mijlocul himerelor sale. (Octav Săluțiu).

Factura aceasta veche îi momește pe cei care au de gând să facă din scris un meșteșug, dându-le certitudinea că sunt urmașii vrednici ai celor cărora le-au luat locul.

Salvarea vine la timp numai prin modificarea esențială a felului de viață a scriitorului, prin obses-

varca atentă și adâncă a realităților înconjurătoare. Privind talentul ca un element strict necesar și ca un har dela natură, evident că nu putea abziice deli principiul că chiar fără cultură se poate realiza aută și mai ales în poezie.

Poezia noastră nouă este un imn închinat muncii. Și muncitorii seriu, și cartea scrisă de ei nu este numai pentru ei. Ei descriu o realitate plină de poezie adevărată, o realitate sinceră, cu economic în vorbă, cu un stil condensat, fără înflorituri și înortocheri prețioase.

Cuprins de decență, rezultatul unei sensibilități și unei modestii specifice — muncitorul-scriitor nu arată deseori nimănui ceea ce a scris, nefiind nici odată cu gândul ca încercările lui să vadă lumina tiparului.

Astfel drumul nou al poeziei noastre nu este decât contactul cu realitatea și din această cauză intelectualii noștri de „formație idealistă” se pot plânge cât contactul cu realitatea și din această cauză întecă se adaptează cu multă dificultate „culturii progresiste”.

Realismul social — baza unei concepții în literatură — trebuie respectat — cu singura excepție că originalitatea scriitorului și datorită căreia creatorul opera-i de artă nu este ținut să respecte formulele stereotipe.

Ținând seamă că materialismul marxist este un materialism dialectic și că „în natură totul se săvârșește în mod dialectic și nu metafizic”, (Engels), principiile materialismului dialectic, departe „de a împune o înghețare în clișee” cere o suplețe deosebită creatorului, pentru a se zisa în operă ceea ce e în continuă curgere în realitatea care-l înconjoară.

Câteva semne de adaptare la principiile realismului social s-au întrezărit izolate la început — în prezent grupate în jurul revistelor, ieri de avangardă, azi adânc pătrunzătoare în masse muncitoare.

Ar fi greu de enumerat, în poezie nume de poeți, cari au această credință și totuși sunt nume cari nu pot fi trecut cu vederea, fiindcă ele trasează noua linie a creației de azi și a viitorului.

Astfel un Mihai Beniuc, „romantic revoluționar” care-și face biografii prin următoarele versuri:

„Nu s pui de domn, nu țin să par deștept.

„Pe oameni îi privesc în față drept

„Și-n față oricui capul nu-mi ridic.

„Părinții mei dau țării bob de spic.

În care obârșia umilă apare evidentă, totuși cu o mândrie plină de demnitate, este printre figurile care s-au inspirat din realitatea socială.

Maria Banuș toarnă în tipare nouă, cu pricepere

și cu mult talent, substanțe ce nu puteau până ieri să dea poezie — viață adevărată.

Sasa Pană, Sergiu Lesnea, Ștefan Roll, cu poezii strălucite, cu versuri „nu trâmbițe de aur”, ci care cuprind germele de îndemn, „alstrarea unei realități prinse crud, aspru cuprinzător”.

Sunt pline azi zilele noastre

„Și nu cad ca frunzele moarte.

„Iar fiecare ceas

il vrem

„Și-l facem pas

„Cu pumnii strănși — spre victorie.

(Sasa Pană)

Sau Sergiu Lesnea:

„Am pornit și noi

poezii,

„Să ne sfărâmăm lirele

ruginite.

„Cu inimile noastre să durăm

alttele,

„mai potrivite

„pentru toate urechile.

„și toate inimile.

Emoția izbucnește dur, puternic, dăz în versurile lui Liviu Doleanu:

„Taică mică și muma dragă

Cu picioarele tremurânde,

Plugul nu mai vrea să tragă

Peste lumile flămânde:

Dealuri beau din jgheab, ca

boii.

Norii pasc în turmă cerul

Câmpul ars, din apa ploii

Suge măduva și fierul”.

(Femeie pământeană)

Vedem dară cum acești scriitori, inspirați de realitățile sociale, țin seamă, în inspirația lor, de elemente cari odinioară nu puteau fi creatoare de poezie, deoarece până mi s deunzi, modă vremii, care în literatura burgheză se schimbă ca pălăriile și rochile — pretindea o literatură de „introspecțiune” și de „analiză a complexelor sufletești”. Deci existența noiei literaturi este condiționată de cunoașterea realității cât mai obiectiv, pentru că șnsuși marelă și genialul Lenin spunea „a trăi în societate și a fi independent e imposibil. Libertatea scriitorului, a pictorului, a actorului burgheze, nu este decât dependența mai mult sau mai puțin mascată, față de casa de bani, de corupție, de subvenționare”.

BASIL POPESCU

Constituția în lumina vremurilor noi

Constituția votată zilele acestea de Marea Adunare Națională, este o legiuire care poate fi considerată ca un program de lucru pentru clasa muncitoare unită cu țărâncea muncitoare și sprijinită de intelect. progresistă.

Toate aceste înfăptuiri au fost realizate în lupte aprige duse dela încheierea armistițiului până aproape în ajunul redactării proiectului, care astăzi este Constituția Republicii Populare Române, lupte duse cu cei care nu voiau să înțeleagă că trecutul este o epocă de basm ce începe „cu a fost odată”, că muncitoreșimea de toate categoriile în alianță cu țărâncea vrea și ține cu tot dinadinsul să-și exercite drepturile înscrise în noua Constituție. Noua Constituție este o legiuire vie, care are viața, nu o literă moartă așa cum a fost până astăzi.

Actuala Constituție a fost supusă votării Marelui Adunări Naționale după ce mai întâiu proiectul de Constituție a fost adus la cunoștința întregului popor, fiind supusă criticii maselor largi, având fiecare din noi dreptul, ba chiar obligațiunea morală de a face propuneri pentru rectificarea unor articole ce nu ar corespunde necesităților de fapt și de drept ale poporului nostru.

Acest fapt se întâmplă pentru prima oară în istoria politică a țării noastre.

Titlu I al Constituției prevede că „Republica Populară Română este independentă” adică nimeni nu are dreptul să ne răpoească cel mai mare bun de pe pământ al unui popor, independența noastră. Dar legiuitorul nu a înțeles numai independența politică ci a avut în vedere și independența economică, ca de acum înainte să nu mai fim un fel de colonie pentru țările capitaliste.

Pentru ca independența noastră economică să fie o realitate nouă, o Constituție bazează întreaga economie a Statului pe trei feluri de proprietăți:

I. Proprietatea comună a întregului popor are conform art. 6 este formată din bogățiile subpământene, pădurile, poșta, telegraful, telefoanele, radio și căile de comunicație de tot felul.

II. Al doilea fel de proprietate este proprietatea cooperatistă care are rolul însemnat de a pune în valoare lor reală produsele țărănești și pentru a ușura aprovizionarea gospodăriilor țărănești cu articole de primă necesitate.

III. Al treilea fel de proprietate este proprietatea particulară agonisită prin muncă și căreia Statul îi acordă o protecție specială. Cu alte cuvinte Statul ga-

rantează dreptul de moștenire, proprietăților țărănești le acordă în acelaș timp un sprijin special (Art. 8).

Toate aceste măsuri sunt luate pentru a asigura o politică de planificare a întregii economii ce trebuie să asigure odes voltare armonioasă a diferitelor ramuri de economie așa cum prevede art. 15 și a duce la independența economică.

Tot pentru a asigura o perfectă independență economică și care să împiedice șomajul muncitorilor de tot felul, Constituția prevede că întreg comerțul intern și extern va fi controlat de Stat.

Acelaș alineat din titlu I al Constituției prevede că R. P. R. este un Stat unitar popular și pentru ca și aceste cuvinte să devină o realitate de fapt și de drept, noua Constituție acordă aceleași drepturi și obligațiuni tuturor naționalităților conlocuitoare stingând astfel orice indemn spre sovinișm și ură de rasă.

Cea mai bună dovadă că deja s'a pus în aplicare acest principiu fără să fie legiferat prin Constituție, este faptul că în mijlocul reprezentanșilor noștri sunt o mulțime de deputați ai națiunii maghiare, cu care până ieri am fost într'o continuă ceartă.

Spre deosebire de trecut când femeia era bună numai pentru a face treburile casnice și pentru perpetuarea speciei omenești, actua Constituție ridică femeia la acelaș nivel politic cu bărbatul și prin legea fundamentală a Statului, ea devine o forță a R. P. R., căci femeile au dat dovada de cea mai mare înțelegere a timpurilor noi în care trăim.

Prin acordarea de drepturi politice egale femeilor ca și bărbatilor se deschid pentru noi femeile drumuri noi și posibilități de mari înfăptuiri.

Pentru a încuraja natalitatea care este dovada cea mai olocventă a vitalității unui popor, legiuitorul acordă o protecție specială femeii însărcinate și copilului în general art. 22.

Prin actuala Constituție mânia este o onoare fiind ridicată la rangul de drept, ea nu mai este considerată ca o pedeapsă pentru cei care nu au ce mânca, toată lumea fiind obligată moralicește să muncească.

Principiul că toate puterile în Stat emană dela popor și le exercită poporul în actuala Constituție devine o realitate nu o ficțiune așa cum a fost în celelalte Constituții.

Cu drept cuvânt se poate spune că poporul este acela care își hotărăște singur soarta prin reprezentanșii săi aleși prin vot universal indiferent de sex, religie și naționalitate, secret și individual și care formează Marea Adunare Națională.

Marea Adunare Națională, care după ce a ales Prezidiul R. P. R. și a votat Constituția Țării, are obligația de a pune în concordanță cu actuala Constituție legile vechi, fiind considerată ca o adunare legiuitoare obișnuită, are dreptul să tragă la răspundere pe membrii guvernului și orice persoană particulară.

Poporul își exercită drepturile de a se conduce singur și prin împărțirea dreptății de către asesorii populari, care funcționează pe lângă toate instanțele

judecătorești afară de Curtea Supremă. Prin această măsură se asigură o împărțire mai dreaptă a pedepșilor.

Aceasta este noua Constituție a vremurilor noi ce le trăim și care deschide posibilități noi spre noi înfăptuiri ce trebuiesc să ducă la crearea unei vieți mai bune nouă și copiilor noștri cănoa legiuitorul le dă toate posibilitățile pentru învățatură.

E. NUTULESCU

Lic. de fete Carabella T-goviște

Unul din promotorii

Sindicatelor Românești:

În anul 1905, revoluția rusă și Duminica roșie din Petersburg reaprind elanul revoluționar al muncitorimii române.

În sala „Eforia” din București, are loc o mare întrunire muncitorească, după care lanț naștere primele sindicate românești, bazate pe lupta de clasă.

În fruntea organizării sindicatelor muncitorești, îl găsim pe Ioan Frimu. S'a născut în comuna Bărzești, jud. Vaslui, în 1871, din părinți săraci. A intrat la o fabrică de tâmplărie la Vaslui, apoi în București, unde intră ca lucrător la o fabrică de mobile. Aici, în afara orelor de lucru, se ocupă cu cititul diferitelor cărți și broșuri, ajungând la concluzia că muncitorul manual sau intelectual, nu e născut să moară tot în sărăcie și neștiință, în mizerie și împilare. El devine un propagandist înfocat al cauzei muncitorilor. Încă de la vârsta de 17 ani, îl gă-

sim în primele rânduri de luptă ale mișcării socialiste, pentru mărirea salariilor, repauzul duminical, votul universal și împroprietărirea țăranilor. În 1893, ia parte la fărâșirea primului partid muncitoresc, prin contopirea cercurilor muncitorești de pe acea vreme. Când o parte dintre tovarășii lui de luptă se lasă ademniți de banul partidelor politice burgheze de pe acea vreme, el îi ponegrește și lansează un manifest cu lozinca: „Mișcarea muncitorilor nu pierde”.

Pentru munca lui cinstită a avut mult de suferit fiind arestat, schingiuit, prigonit și aruncat în închisori. Viața lui Ioan C. Frimu este un simbol al ridicării la conștiința de clasă și la munca pentru revendicarea drepturilor la un trai omenesc, al păturii muncitoare din România.

Din cauza prigoanei la care a fost supus, a murit în 1919 în

floarea vârstei în spitalul Colentina.

Clasa muncitoare nu va uita niciodată, că până în 1918, glasul lui Frimu la toate congresele muncitorești, a răsunat chemând muncitorimea la uniune și în luptă pentru libertate și socialism.

S'a răpus Frimu, dar nu a murit mișcarea muncitorilor. Din contră, ea s'a întărit, a dus lupta mai departe, câștigându-și toate drepturile.

Astăzi, sindicatetele susținute de el au devenit o realitate.

Noi, învățătorii, muncitori devotați pe ogorul școlii, care am fost exploatați de către partidele politice burgheze de ieri, să-l avem de exemplu. Să strângem rândurile, în jurul sindicatului nostru județean, singurul organ de luptă, prin care ne putem revendica ceea ce ne-au răpit alții în trecut.

I. TRANDAFIRESCU

Trăiescă lupta unită a oamenilor muncii din toată lumea pentru o pace trainică, pentru independența națională a țărilor lor, pentru democrație populară și socialism.

MARX. LENIN

MARXISM - LENINISM

În luna Februarie 1948, s'a împlinit 100 de ani dela apariția „Manifestului Comunist” iar în luna Martie a.c. e 65 ani dela moartea lui Carl Marx. Cu ocazia acestor comemorări a cerut să prezint în mod cu totul restrâns, doctrina marxismului-leninismului, opere și creația genială a marilor învățători ai socialismului Marx, Engels, Lenin, Stalin.

După 65 de ani dela moartea genialului Marx, numele lui e pe buzele a sute de milioane de oameni, cari vărbesc în toate limbile pământului și e în inimile milioaneilor de muncitori din toată lumea. Aceasta se datorește faptului că în el au fost contopite în mod organic de nedeslegat gândirea științifică cu activitatea practică revoluționară.

Karl Marx s'a născut la Trier 5 Mai 1818. Tatăl, său evreu, cu vederi largi și un caracter deschis, era avocat. Mama era olandeză. Familia Marx era destul de înstărită, cultă însă nu și revoluționară. În 1824 familia Marx trece la creștinism. Ei s'au asimilat complet, ajungând să simtă și să gândească ca cei mai buni dintre concetățenii lor creștini. În 1835 Marx se înscrie ca student la drept, la universitatea din Bonn.

În 1836, după stăruința tatălui său trece la universitatea din Berlin, unde se avântă într'o muncă uriașă studiind filosofie, dreptul, istoria, geografia, literatura economică etc.

Zi și noapte, într'o izolare completă Marx rămâne cufundat în studiile sale. Anul 1837 a fost un an de tensiune și de luptă interioară în cursul căreia găsește

primul punct de sprijin al gândirii sale: dialectica hegeliană. În 1841, în urma unei disertații strălucite despre filosofia lui Democrit și Epicur, fu declarat doctor în filosofie la Iena.

După terminarea studiilor, Marx se mută la Bonn cu intenția de a se face profesor universitar.

Dar politica reacționară stăpânește pe Marx să renunțe la cariera universitară.

Marx intră în viață cu o temelnică pregătire filosofică și cu dorința arzătoare de a se avânta în lupta spirituală a epocii sale. Dezvoltarea ideilor hegeliene de stânga făceau progrese foarte rezepezi în acea epocă.

Încă din 1836, Ludw'g Feuerbach începe să critice teologia și să se orienteze spre materialism. În 1842 la Colonia a apărut primul număr din „Gazeta Renană” condusă de doctorul Rutenberg, un prieten intim al Marx. Marx este invitat și acceptă să colaboreze la „Gazeta Renană”. În Octombrie 1842, Marx primește direcția gazetei și se ocupă serios de chestiunile sociale politice și economică pe care le debate în articolele din gazetă. În același timp s'a întrunit la Strasbourg un congres de șevani francezi și germani, care au discutat teoriile socialismului francez. Acest congres a publicat câteva articole de filosofie a socialismului și comunismului în „Gazeta Renană”. Aceasta face ca în Martie 1843, gazeta să fie suprimată.

În 1843 Marx se căsătorește cu prietena sa din copilărie, cu care se logodise înainte de a ple-

ca la universitate cu frumoasa Jenny Westphalen.

Familia Westphalen trecea drept una din cele mai reacționare din Prusia.

De altfel aceasta se adevărește și prin faptul că fratele lui Jenny Westphalen era ministru de interne în epoca cea mai reacționară 1850-1858.

După căsătorie Marx se mută la Paris. Aici, împreună cu Arnold Ruge hegelian de stânga scoț o revistă radicală. Revista a încetat să apară chier dela primul număr. În 1844 a venit la Paris pentru câteva zile Friederik Engels, care a rămas de atunci prietenul cel mai apropiat al lui Marx.

Friederik Engels s'a născut în 1820 în orasul Barmen din Renania. Tatăl său era proprietar de fabrică. În 1838, înainte de a-și fi terminat studiile, forțat de familie, Engels se angajează ca funcționar la o casă de comerț din Barmen. Îndeletnicirile comerciale nu l-au împiedicat pe Engels să lucreze pentru a-și completa cultura științifică și politică. Preocupările filosofice l-au stăsat doctrinei lui Hegel și Engels devine adeptul ei. Credința lui Hegel în rațiunea omului și în drepturile lui precum și permanența procesului evolutiv de prefacere ce se desfășoară în univers, îl aduse pe adeptul filosofiei hegeliene la constatarea că și combaterea nedreptăților existente și a răului predominant își are existența în legea universală a evoluției eterne.

Dacă totul evoluează, dacă unele instituții sunt înlocuite prin altele, de ce atunci îmbogățirea

unei minorităţi înfime pe socoteala enormei majorităţi, dominarea poporul de către bughezte să continue la înfiint?

Filosofia lui Hegel era însă idealistă ea vorbea despre evoluţia spiritului şi a idellor. Din evoluţia idellor ea deducea evoluţia naturii, a omului şi a raporturilor sociale. Reînănd numai noşunea evoluţiei Marx şi Engels au părăsit concepţiile idealiste şi si-au întors faţa către realităţile vieţii, unde au constatat că nu evoluţia spiritului explică evoluţia naturii, ci spiritul este explicat prin natură prin materle.

Filosofia secolului al XVIII trăia încă sub imperiul preceptului biblic că lumea a fost creată în 7 zile şi că este guvernată de Dumnezeu sau alt spirit superior. Fiind născut din cuvântul unul spirit atotputernic, ea poartă pecetea perfecţiunii şi deci a neşchimbării — a stabilităţii. Tot ce este creat de divinitate este perfect şi rămâne în veci neşchimbabil. Potrivit acestei concepţiuni toate orânduirile sociale fiind dela Dumnezeu vor fi eterne. Logica, ştiinţa legilor gândirii era adaptată perfect acestei concepţii despre lume. Tot ce există în natură, este numai o copie a divinităţii.

Incepând din secolul XIX o nouă concepţie despre lume e dată la iveală. Lumea așa cum o vedem și o cunoaștem din cărți na fost nici creată în 7 zile și nici n'a existat din veci vecilor.

Ea s'a format în cursul mileniilor de ani, suferind o lungă serie de transformări. Orânduirile sociale, istoria umanităţii, familia, statul, producerea bogățiilor, religia, dreptul, etc. au fost supuse aceluiași legi de transformare. Totul e în devedere, totul se naște, trăește și moare. Nimic pe pământ nu e fix, constant, nemuritor.

Odată cu apariția noii concep-

ții despre lume, a apărui și altă lege a gândirii omenești, o altă logică, care să pună în armonie gândirea cu eul, rațiunea cu lumea, să le socotească identice și să trateze lumea cu o încarnare progresivă a rațiunii. Tot ce e rațional este real și ce este real este și rațional.

Aceasta însemnează că există o identitate între rațiune și lumea exterioară — între lumea spiritului și lumea simțurilor. Hegel pune bazele unei noi științe a gândirii, formulând nu numai legile gândirii ei și pe acelea ale dezvoltării lumii, ale devenirii.

Metoda de a concepe științele și lucrurile lumii în curs de dezvoltare a numit-o Hegel dialectică. Folosind dialectica Hegel a supus unei atențe judecări legile gândirii: legea identității, legea contradicției și legea eliminării.

Contradicția dezvoltă și completează gândirea, pune lucrurile în mișcare și angrenează procesul dezvoltării lumii. Numai contradicția a făcut cu putință și a realizat bogăția forțelor naturii și umanității.

Fără contradicțiile pământul ar fi rămas identic cu el însuși o masă incandescentă. Dacă statul autocratic ar fi rămas identic cu el însuși și nu s'ar fi evit contradicția libertatea burgheză, viața socială ar fi rămas încrămăciată și civilizația imposibilă. Dacă capitalismul ar fi rămas identic cu el însuși și nu s'ar fi ivit contradicția proletară, viața socială s'ar fi întors spre un feudalism industrial, Hegel numește știința sau lucrul din care se naște contradicția — *afirmație* — iar contradicția o numește *negație*.

Afirmația și negația formează sufletul doctrinei marxiste. Marx stă neîncetat la pândă pentru a descoperi contradicția în sânul dezvoltării sociale căci acolo unde este descoperită contradic-

ția începe dezvoltarea spre un nivel superior.

În afară de cele două fraze ale gândirii, afirmația sau teza, negația sau antiteza, procesul gândirii trece în faza treia negația negației.

Negația dă la iveală un nou lucru sau știință: din răcirea pământului s'a născut scoarța pământului, din statul burghez s'a ivit proletariatul.

Din momentul realizării, negația este suprimată, contradicția dispare și dă naștere unei noi contradicții: negația negației. Oricum lucrul care conține în sine o contradicție dispare numai prin negația conținutului său. Pentru a concretiza cele 3 faze: teza, antiteza și sinteza se dă exemplul unui ou.

Oul — este ceva pozitiv și reprezintă prima fază: afirmația sau teza. Prin cloacă, germenul ce se află în ou se dezvoltă și consumă tot conținutul până trezește la viață. Germenele care consumă și se dezvoltă formează faza 2 negativă sau antiteza.

Putul sau negația — ajungând la maturitate caută să se descătușeze și sparge coaja esnd afară.

Avem acum o știință organică născută din negație.

Faza aceasta este 3 și e numită negația negației sau sinteza. Trecerea dela teză la antiteză și sinteză formează evoluția lumii și a proceselor sociale. această evoluție nu este automată, ea are nevoie de o dezvoltare a contradicțiilor. În procesele sociale singure luptele de clasă ajută evoluția să se desvolte până la sinteza finală.

Fără acțiune revoluționară a claselor, evoluția este imposibilă — afirmă Marx.

Cu ajutorul dialecticii Marx a formulat legile formației socialismului. Marx consideră dialectica „știința legilor generale ale mișcării, atât a lumii exterioare, cât și a gândirii omenești. Aprofun-

dând concepția materialistă a lui Feuerbach asupra lumii, Marx ajunge la convingerea că trebuiesc puse de acord știința despre societate cu baza materialistă. Dacă prin materialism se explică conștiința ca derivând din existență aplicat la viața socială a omenirii explicarea conștiinței sociale se face prin existența socială „Nu conștiința oamenilor le determină existența, ci invers, existența lor socială le determină conștiința” spune Marx

Marxismul a arătat toate contradicțiile existenței sociale. A arătat cum în dezvoltarea lor forțele productive materiale ale societății intră în contradicție cu relațiile de proprietate înăuntrul cărora ele se mișcaseră până atunci. Din forme de dezvoltare a forțelor de producție, aceste relații se pot transforma în cătușe ale acestora.

Atunci se deschide o epocă de revoluție socială. Istoria tuturor societăților este istoria luptelor de clasă.

Liberi și sclavi, patricieni și plebei, nobili și țobagi, asupritori și asupriți eu dus totdeauna o luptă neîntreruptă când, ascunsă, când falsă, o luptă care de fiecare dată se termină sau prin transformarea revoluționară a întregii societăți sau prin pierrea comună a claselor în luptă.

Societatea burgheză modernă, ridicată pe ruinele societății feudale nu a desființat antagonismele dintre clase. Ea nu a făcut decât să așeze clase noi, concepții noi de asuprire.

Treptat, treptat însă, societatea întreagă se împarte în două mari tabere dușmane, în două clase direct opuse burghezia și proletariatul.

Burghezia s'a dezvoltat în sânul societății feudale, în orașele industriale ale evului mediu. Ea

s'a înflințat repede datorită descoperirilor geografice din sec. 16 și 17. Cu dezvoltarea burgheziei proprietatea cade în mâinile din ce în ce mai puține. Lucrătorii sunt excluși dela ea. Ei nu dețin nici o parte din averea țării lor; nu au decât munca brațelor și minții lor pe care burghezia le exploatează în mod nemilos.

Transformarea formelor de producție industrială și agricolă, crează o abundență de bogății în care exploatarea nemilasă și forța de lucru a muncitorilor sunt cumpărate pe nimic.

De aici izbucnesc, foamete, diferite crize.

Această situație face posibilă lupta forțelor productive, a proletariatului împotriva burgheziei. Lupta duce la organizarea lucrătorilor în diferite asociații, le trezește conștiința de clasă a proletariatului și în urmă ajung la formarea partidului unic muncitoresc.

Luptele de clasă se transformă în lupte politice având ca țintă imediată — cucerirea puterii, cu ajutorul căreia să-și realizeze scopul. În lupta pentru transformarea socială, democrația care înglobează în același măsură clasa capitalistă și pe cea muncitorească nu poate constitui forma de tranziție la socialism. Ea va fi înlocuită prin dictatura proletariatului. Marx se consideră primul care a lansat ideea dictaturii proletare.

Ceace am făcut eu a fost să arăt:

1) Că existența clasei nu este

legată decât de dezvoltarea producției.

2) Că lupta dintre clase duce la dictatura proletariatului și că această dictatură este o perioadă de tranziție către suprimarea tuturor claselor și construirea unei societăți fără clase.

Primul pas în revoluția proletară este cucerirea democrației în care proletariatul va folosi dominația politică pentru a smulge capitalul burgheziei și a centraliza toate mijloacele de producție în mâinile statului. În stadiul socialist producția va fi organizată pe bază cooperativă, iar în vârstământul școlar va avea ca transformarea membrilor societății în podăcători.

Proletariatul își exercită puterea prin partidul de avangardă a clasei muncitoare — partidul comunist.

Comunistii sunt partea cea mai hotărâtă a partidelor muncitorești din toate țările, partea care împinge mișcarea proletară mereu înainte.

Ei au superioritatea înțelegerii și a rezultatelor generale ale mișcărilor proletare.

Proletarii din toate țările, uniți să tremure clasele stăpânitoare în fața revoluției comuniste.

Proletarii n'au de pierdut decât lanțurile. Ei au o lume de câștigat. Aceste cuvinte înflăcărate au răsunat acum o sută de ani. Într-o sută de ani s'au confirmat adevărurile doctrinei marxiste.

Lenin împarte istoria dezvoltării idealelor marxiste în 3 perioade.

Prima perioadă începe dela revoluția din 1848 și se termină

(Urmasc în pag. 14)

Cântec pentru

Am înțeles de mult, Joane,
că suntem frați ;
dinaintea de a ne năcești în bolboane
din care să ieșim ruși, cenuși, sfârtecași ;
mâncam pâinea pe care-o crescuseră sudorile tale
și beam apa aceluiași povești.
Te cunoșteam de mult, Joane,
dar mi-era rușine să-mi mărturisesc cine ești.

S'au încolăcit șerpii în noi amândoi cu iedera, vara
o ! șerpii — ei credeau că ne năbușe, că ne sting.
Jesuse pâna pe sufletul nostru mucețitul painii
și sugea din noi adânc soarele pe care-l căuta fara.
Dece fu răsăritul atât de târziu, Joane ?
Dece-am înțeles așa de târziu că mi-ești frate ?
Sufletele noastre, jerecate colloane,
dece-au ruginit până au fost descuiate ?

Cântă, Joane, cu sapa, cu plugul.
smulge brazdei lucitoare beșugul —
noi îți scriem truda în cărți, cu fermecate creioane
— cântă cu sapa și cu plugul, Joane.

Răsar pumnii strânși la margine de veac
să pună temelie veacului de capăt
și-s mulți și puternici și suși și-avântați
spre soarele nou, — din veacul sărac.

Îți scriu litanii cu condeie descătuzate
și-ți arginteză plugul inima fără piroane.
Știu, om cu mâini aspre, știu că mi-ești frate
și cânt pentru tine, Joane.

II

Măștere bun, măștere faur,
vin din fundul istoriei la tine :

măinile aspre

am poposit în universități și pe ogoarele aur
și mi-am călțit pajiștea gândului la lumina din mine,
printre cărbuni, printre spice de grâu și eprubete;
Mi-am prins în piept maci
și insigne și m'am împodobit cu lignit
— o, meștere faur, te știam că zaci,
cu degetele fumândări, cu obrajii burești,
lăknit.

E-am cunoscut așa pe bunicul și pe tatăl tău:
țși sculpau pe rând plămânii pe ilău,
aveau piepturi negre, cătăluri șepene,
— venea jandarul la ei acas' să te-o depene
casa — și striga un om gras: „Mai iule, mai repede:
Ce-i aia foame? Ce-i aia boală?”

Tatăl tău a căzut pe nicovală
în nouă sute treizeci și trei, de un cartuș
în Grivița Roșie, care fugea de nazism, de cătuși.

Și nicovala n'a vuit zadărnice, meștere bun —
știau ce știau de tremurau și trăgeau cu tunul fienele
în pădurea de vise prin care hălăduiau crăinicește sirenele
care nu vuiău nici ele zadărnice, meștere bun.

Am venit la tine 'n uzină să-ți spun
că mai ai doi frați care ară ogoare de lumini și de pâine,
că în țara de mâine
vești pași voinicește toți trei, împreună
Înspre marea, luminoasa secere —
care n'or mai întâlni în drumul lor întunec, minciună —
Înspre marea, luminoasa secere
a holdelor care 'n lumina roșie a istoriei sună:
creionul meu, ciocanul tău și-o secere
care n'or mai întâlni în drumul lor întunec, minciună,
ori facom paing, ori palaur.

Am venit la tine 'n uzină și te-om găsi în întrecere
meștere de veac, meștere faur.

FANEL STROE

MARK, LENIN - MARKISM - LENINISM

urmare din pag. 11

la 1871 cu comuna din Paris, prin instalarea primului guvern muncitoresc din lume. Este perioada, în care muncitorii din toată Europa își strâng rândurile și iau naștere partidele proletare independente și prima asociație internațională a muncitorilor, Internaționala I.

Perioada II începe dela 1871 după înfrângerea comunei din Paris și sîne pînă la revoluția din Rusia din 1905.

În această perioadă burghezia înspăimântată de apariția proletariatului face tot ce-i stă în putință pentru stăvillirea proletariatului face tot ce-i stă în putință pentru stăvillirea ideilor marxiste. Apare falsii ideologi socialiști, revizionisții ai marxismului, apare „Și-alienjă” împotriva comunismului.

Este perioada oportunismului Internaționala II în mișcarea muncitorească.

Perioada III începe dela 1905 după revoluția burghezo-democratică din Rusia și se sfârșește cu marea revoluție din Octombrie 1917.

În această perioadă steagul marxismului este ridicat și purtat cu vigoare de Lenin și Stalin.

Este perioada în care ideile marxiste cunosc un triumf deplin. Este perioada victoriei socialismului pe a șasea parte a globului pămîntesc, în care marxismul a fost adaptat noilor condiții ale stadiului imperialist, cînd proletariatul se pregătește să dea ultima lovitură forțatei capitaliste.

Meritul noilor adaptări se datoroște lui Lenin și Stalin.

Învățătura lui Lenin sau Leni-

nismul, nu este alceva decît marxismul epocii imperialiste și revoluției proletare.

Marxismul — Leninismul constituie baza teoretică a partidului clasei muncitoare, făcînd care luminează drumul pe care înaintoază mișcarea proletară.

Trăind în epoca imperialistă pe care Marx n'a cunoscut-o, Lenin a dezvoltat mai departe învățătura lui Marx, analizînd epoca imperialistă stadiul ultim al capitalismului.

Lenin a arătat că dezvoltarea statelor capitaliste se face în mod neegal. Dezvoltarea neegală a țărilor capitaliste în epoca imperialismului face ca triumful socialismului să nu fie posibil în toate țările în același timp. Revoluția proletară trebuie să se producă într-o țară sau într'un grup de țări. În epoca imperialistă revoluția proletară a devenit actuală, pentru că imperialismul este epoca descompunerii și decăderii capitalismului.

Partidul clasei muncitoare a fost potrivit cu noile împrejurări ale imperialismului, devenind un detașament organizat al clasei muncitoare, dotat cu o disciplină de fier. Este forma cea mai înaltă a organizației de clasă a proletariatului în raport cu celelalte forme de organizare (sindicat, cooperative, organizații de stat) a căror activitate partidul e chemat s'o îndrumeze afirmă Stalin.

Lenin și Stalin au dezvoltat și problema națională afirmînd,

În măsură în care va fi desființată exploatarea unui individ de către un altul, va fi destina-

tă și exploatarea unei națiuni de către alta.

Odată cu dispariția în sânul unei națiuni a antagonismului dintre clase va dispore și dușmănia dintre națiuni.

Marxismul — Leninismul este continuat în Uniunea Sovietică sub conducerea pricepută a Generalismul Stalin. Sub conducerea ideologică și practică a lui Stalin se construiește în Uniunea Sovietică socialismul în prima sa fază, avînd ca principiu „Fiecare după capacitatea sa”. Și se pregătește la baza a doua a comunismului, în care va domni principiul: „Dela fiecare după capacitățile sale, fiecărui după nevoile sale”.

La 65 de ani dela moartea genialului Marx, un salt urias a săvîrșit omenirea — Comunismul se află în stadiul construcției socialismului.

Capitalismul își trăiește ultimul său stadiu — imperialismul.

Grupul restrîns al comunistilor care lansau acum 100 de ani lozincă: „Proletari din toată lumea uniți-vă a crescut neînchipuit. Comunismul domnește pe o șesime a globului pămîntesc și este în marș pe tot pămîntul.

Marx, Engels, Lenin, Stalin, geniiile care și-au consacrat toată viața binelui societății omenesti; luminează cu învățătura lor drumul pe care-l străbat milioane de luptători pentru democrație și face din întreciga lume.

Dar marșul triumfal al marxismului, învățăturile practice din

Uniunea Sovietică, dezvoltarea spre socialism a ţărilor cu democraţie populară, toate acestea sunt dovada vie a zădărniciilor tuturor cruciatelor de acest fel.

Invăţătura marxistă-leninistă va străbate vescurile pentru că reprezintă însăşi realitate societăţii omenestii.

Invăţător IANCU MILEA

P.S. Pentru a nu se îngreuna

căutarea nu s'au mai făcut trimiteri de citate.

Dăm mai jos bibliografia folosită.

BIBLIOGRAFIE.

1. Marx Engels, marxism de V. I. Lenin.
2. Revoluţia proletară şi reuegatal Kautsky, V. I. Lenin.
3. Dezvoltarea socialismului

dela utopie la ştiinţă, F. Engels.

4. Karl Marx, viaţa şi opera sa Max Beer.

5. Manifestul comunist: Karl Marx, Fr. Engels.

6. „Scânteia” aniversarea a 100 ani dela apariţia manifestului comunist.

7. Triumful învăţăturii marxiste-leniniste, B. Zaharescu, B. Zaharescu, Ed. Scânteia.

**Să sprijinim din toate puterile lupta
poporului Grec**

**pentru redobândirea libertăţilor democratice
şi a independenţei naţionale**

În ziua de 10 Septembrie s'a constituit în România Comitetul Naţional de Ajutorare a Greciei (C. N. G.) în componenţa căruia intră reprezentanţii cei mai de seamă ai tineretului şi femeilor, comandanţi de oaste şi conducători ai bisericii.

Evenimentele care se petrec în Grecia interesează nu numai poporul Grec ci ele formează o preocupare de căpetenie a tuturor popoarelor iubitoare de pace şi libertate.

Toţi cei ce au aşteptat ca ziua victoriei asupra hitlerismului să însemne şi ziua eliberării şi liniştii eroicului popor Grec, se solidarizează cu partizanii şi armata democratică de sub comanda generalului Markos, împotriva monarho-fasciştilor sprijiniţi de cercurile imperialiste anglo-americane.

Regimul lui Tsaldaris sau Sophu'is din Grecia este la fel de odios ca şi regimul inchiiziilor al călăului Franco din Spania. El este alimentat de doliul acelorasi frusturi şi monopoluri care domină atotputernic economia Spaniei iar viaţa poporului grec este hotărâtă de aceleaşi grupări reacţionare internaţionale care au transformat Spania într'o ţemniţă uriaşă. Aceste cercuri imperialiste, răspunzătoare de tragedia poporului spaniol sunt vinovate de teroarea din Grecia. În regimul lui Tsaldaris şi a doliului, fasciştilor şi colaboraţioniştilor sunt ridicăţi la locuri de cin-

ste în stat şi în viaţa publică, iar cei care în timpul războiului împotriva crotipitorilor nemţi s'au acoperit de glorie şi s'au dovedit a fi cei mai neînfricoşi luptători pentru cauza Greciei şi a Aliaţilor, sunt urmăriţi, ucşi sau deportaţi în încălele din insulele Arhipelagului din Marea Egee.

Reacţiunea monarhistă a renăscut fascismul, a lovit cu o furie sălbatică în organizaţiile muncitoreşti şi în deplină înţelegere cu frusturile străine a sacrificat independenţa economică şi politică a Greciei.

Nerespectarea acordului dela Varkiza semnat la 12 Februarie 1945 între guvern şi E.A.M., cuprinzând posibilităţile colaborării între toate partidele politice din Grecia este un exemplu grător despre felul cum cercurile imperialiste torpilează orice încercare de înţelegere naţională.

Nesinceritatea acelorasi oameni care oruncă azi din nou undiţa „pacificării” a făcut ca acest acord să nu fie pus în practică în nici unul din punctele lui esenţiale.

Libertăţile democratice nu au fost estiguate, mascarădă alegerilor parlamentare ca şi sutele de bande teroriste care au urmărit cu ferocitate pe cei ce-şi exprimau convingerile lor politice sunt o dovadă de felul cum au aplicat monarho-fasciştilor acordul. Zeci de mii de intelectuali, profesori, muncitori,

ţărani şi alţi au fost arestaţi în oraşele şi satele din Grecia şi zeci şi sute de partizani au fost executaţi fără nici o judecată. N'a fost respectat nici punctul orivitor la amnistierea deţinuşilor politici, Armata naţională n'a fost reorganizată pe baze democratice şi din aparatul de stat n'a fost eliminat nici unul din trădătorii poporului grec. Ba mai mult încă elemente democratice au fost metodic îndepărtate dela conducerea instituţiilor publice şi dela comanda unităţilor militare, înlocuiţi fiind prin oştici sau colaboraţionişti.

Sunt cunoscute la fel, încercările repetate ale guvernului reacţionar pentru a desmembra unitatea mişcării sindicale elene, prin crearea unor sindicate subordonate marului capital, patronilor din ţară şi străinătate.

Este cunoscut omestăcul grosolan al guvernului lui Tsaldaris în prolelele sindicale, când fără să ţină seamă de hotărârea Congresului dela 1 Martie 1946, a dizolvat Comitetul Executiv al C. G. M., şi a numit locul acestuia oameni ai guvernului, gata oricând să execute dispoziţiunile lui, Perseverenţa şi ura ce care au fost urmăriţi terorişti şi ucşi activiştilor şi membrii din conducerea mişcării sindicale, procesele politice inventate de guvern pentru trimiterea în judecată a conducătorilor partidelor muncitoreşti, suprimarea celor mai elementare libertăţi sindicale,

șirul neîntrerupt de greve prin care muncitorimea a protestat împotriva nivelului de trai tot mai scăzut, au determinat intervenția Federației Sindicale Mondiale pe lângă O.N.U. 1/2 și în cele din urmă anchetă acestora în Grecia.

Dar în ciuda tuturor încercărilor de desbinare, în ciuda politicii dolarului care a încercat să cumpere conștiința muncitorimei, clasa muncitoare și-a strâns tot mai mult rândurile și a concentrat în jurul ei forțele cu adevărat democratice, a luptat neîntrerupt pentru un regim cu libertăți democratice, pentru readobândirea independenței naționale, făcând dovada că este în slujba marilor interese naționale ale Greciei.

Adevărate teluri ale cercurilor imperialiste anglo-americane, în politica lor față de Grecia sunt în primul rând acapararea tuturor resurselor Economice ale acestei țări, a materialelor prime și a căilor de transport.

Așa numita politică de „Ajutorare la Grecia” depărtează de a fi o operă filantropică a marilor industriali americani, cum încearcă să o prezinte diplomația anglo-saxonă urmărind de fapt complexa desființare a independenței economice ale acestei țări și subjugarea ei trusurilor monopoliste internaționale. transformarea ei într'un nost militar avansat al expresiunii imperialiste. Prin împrumuturile celeșcu acordate, Grecia a devenit o piață de desfacere a materialului de războiu American și una din consecințele acestei politici a fost întreținerea războaiului civil.

Stăpânind și controlând cu putere de monopol sectorul economic, disonând de credința în dolari cercurile imperialiste anglo-americane urmăresc transformarea Greciei într'un stat semicolonial pentru a storcea cele mai mari profituri din munca poporului elen înăbușind orice acțiune politică de eliberare națională.

În al doilea rând cercurile imperialiste Engleze urmăresc să transforme Marea Mediterană într'un loc englez pentru a putea să exploateze în voce petrolul din Iran, materiile prime din India, Africa și China.

În cele din urmă cercurile imperialiste anglo-americane urmăresc crearea unor baze de atac împotriva țărilor democratice din Sud-Estul Europei și a U.R.S.S.-ului.

Este limpede de înțeles de ce încă de la 5 Decembrie 1944 trupele engleze de sub comanda generalului Scobie au ocupat punctele strategice principale din Grecia și au organizat defășu-

mente de exterminare împotriva organelor E. A. M.-ului.

Consecvenții politice lor de ură și dușmănie față de Uniunea Sovietică, — cea mai mare putere mondială pusă în serviciul păcii — cercurile imperialiste prin reprezentantul lor Churchill au întârziat cererea celui de al doilea front timp de un an și mai bine, sacrificând în Zadar milioane de vieți omenești, pentruca în cele din urmă, când ofensiva sovietică se îndrepta victorioasă către Berlin, să socotească momentul potrivit de debarcare a trupelor engleze în Grecia.

Nesocotind învățăturile istoriei și uitând eșecul ofensivei inițiate de același Churchill două primului războiu mondial, împotriva țânărului stat socialist, cercurile imperialiste urmăresc din nou repătrunderea politicii lor nebunesti de izolare a Uniunii Sovietice față de restul lumii, de ofățare de războiu prin cele mai grosolane formule anticomuniste.

Dar popoarele care au avut de suferit și au învățat atât de mult în timpul războaiului văd mult mai limpede ce se petrece dincolo de pravanul acestei probeannde a trusurilor și știu că dușmanii Uniunii Sovietice sunt dușmanii democrației și ai păcii dintre popoare și împotriva acestora ele sunt hotărâte să lupte cu toată țărnia.

Conducătorii reacționari ai Greciei, înrudiți prin interese și concepții cu aceste cercuri, inspirându-se și această concepție imperialistă cu bus la baza relațiilor externe ale Greciei concepții expansiunii imperialiste formulând o serie de revendicări teritoriale față de Bulgaria, Iugoslavia și Albania, ceea ce este bineînțeles pe placul trusurilor și în desavantajul păcii din Balcani.

Alături de celelalte popoare conlocuitorii din Grecia populația macedonă din Macedonia și Munții Pindului suferă de libertăți politice, oprită să se organizeze și să se bucure de binefacerile culturii naționale.

Recepta înlocuirea dela șefia guvernului al lui Tsaldar's prin bătrânul liberal Sophalis — cu încadrarea celui dintâi și în noua echipă guvernamentală — face dovada că nimic nu s'a schimbat în orientarea politică a oficialității elene. Combinația regisată de Hendersohn, omul D-lui Marshall de a se da un caracter mai larg cabinetului dela Atena nu este în realitate altceva decât o nouă capcană înfinsă poporului grec, menită să adormă vigilența maseselor și să silească pe cei ce luptă în munții Pindului în Macedonia, în Epir,

Tesalia și Peloponez să depună armele.

Criza guvernamentală mai demonstrază eșecul lamentabil al unei guvernări sprijinite de baionete și tancuri care n'a ascultat de năzuințele poporului grec și a acționat la comanda trusurilor din Wall-Street.

Aceste cercuri sunt interesate să slăbească orice rezistență națională a grecilor și pentru aceasta pun în aplicare vechiul principiu al politicii engleze: „divide et impera” (împarte și stăpânește). Ei nu caută deci o pacificare între partidele din Grecia, ei o adâncire a neînțelegerii dintre ele.

Faetul cunoscut că în perioada așa numitelor „eforturi de pacificare” vor fi livrate Greciei materiale de războiu și armament american în valoare de 150 milioane dolari, creată limpede că noul echipament va fi folosit pentru exterminarea democrațiilor și că la fel ca și în iarna anului 1935 cu ocazia acordului dela Varkiza și de astă dată angajamentele lui Sophalis vor fi urmate de cea mai cruntă teroare împotriva forțelor democratice.

Dar oțata vreme cât în memoria poporului grec stăruie atât de dureros nesocotirea înțelegerii dela Varkiza, este greu să se creadă și de astă dată că el va acorda încredere nelimitată călăilor care domnesc la Atena.

Prezența liberalilor în guvern nu poate servi drept garanție forțelor democratice, pentru simplul motiv că monarho-fasciștii deșin majoritatea în parlament, putând în orice moment să-l coplesească pe Sophalis și chiar să-l îndepărteze pe liberalii din cabinet.

Forțele armatei democratice strâns unite în jurul generalului Markos continuă lupta lor pentru libertate, democrație și independență națională. În zonele unde armata populară își exercită autoritatea, se procedează la prefaceri sociale în folosul poporului muncitor la reforme sociale și economice, la înfăptuirea reformei agrare, punându-se astfel bazele unui regim cu adevărat democrat, care găsește cea mai largă adeziune în rândurile poporului elen. Muncitorimea, țărănimea și intelectualitatea progresistă elenă se alătură în tot mai mare măsură mișcării de eliberare condusă de generalul Markos în timp ce disperarea l-a cuprins pe trădătorii poporului elen, care prin formula „pacificării” cauză să salveze interesele marilor bancheri și ale trusurilor internaționale.

Guvernul trădătorilor dela Atena pus în solda marilor cercuri imperialiste nu poate reprezenta poporul elen în fa-

fa lumii, de aceea generalul Markos a luat inițiativa, de a se adresa O.N.U.-ului în numele poporului grec, și de a arăta pericolul pentru pacea lumii pe care îl prezintă prezența și amestecul trupelor anglo-americane în Grecia.

Generalul Markos a declarat unii ziar că: „Forțele democratice sunt gata să accepte încetarea focului de condiția formării unui guvern în care să se includă și grupele E.A.M. și care să proclame amisia gerelă și care să garanteze ținerea de alegeri libere fără nici un amestec străin. Numai în felul acesta și numai pe aceste baze poate fi realizată o înțelegere și posibilitate de concurență depe urma căreia Grecia ar putea porni la opera de reface-re economică și democratizare spre o-lusul poporului elen și a securității in-ternaționale.

În momentul în care cercurile im-perialiste încalcă independența și suve-ranitatea poporului grec, când criza adâncește sărăcia în această țară și aruncă toate greutățile de după război pe spinarea clasei muncitoare, într'un moment când rația de pâine a fost re-dusă până la 80 gr. pe zi, în țara unde se revărsă „Ajutorul American” po-poarele din sud-estul Europei își con-solidază pozițiile democratice și fără împrumuturi de cămătărie colonială. Își reconstruiesc țările cu ajutorul prețios al Uniunii Sovietice, păstrându-și neal-terată independența economică și po-litică.

Acordurile economice și culturale samnate în vara acestui an între Ju-goslavia, Bulgaria, Polonia Cehoslova-eia, România și Ungaria îmbrățișate cu

foată căldura de popoare, arată că o rodnică colaborare s'a stabilit între aceste țări datorită regimurilor lor de-mocratice. Popoarele din sud-estul Eu-ropean își văd, cu propriile mâini un viitor plin de nădejde hotărâte să nu mai slujească ca spioni în mâinile frusturilor imperialiste.

Consolidarea păcii și cuceririle de-mocratice ale poporului român cât și a victoriilor obținute de clasa muncitoare pe teren sindical, sunt strâns legate de sarcinile ce revin oamenilor muncii pen-tru a face ce le stă putere ca rămă-șițele fasciste din țara noastră și din orice parte a lumii să fie definitiv dis-truse.

Cercurile imperialiste anglo-ame-ricane, care dirijează politica externă a Greciei, susțin și încurajează orice acțiune de agresiune îndreptată asupra țărilor din Balcani. Poporul român con-dus de marile apirajii ale păcii, cu-noscând că dușmanii Bulgariei și Jugos-laviei sunt și dușmanii lui, este hotărât să lupte pentru îndepărtarea din Bal-vani a focarului de război care îl re-prezintă clica monarho fascistă din Grecia.

Mișcarea sindicală din România este hotărâtă să lupte împotriva ace-lo-ra care se indentifică cu țelurile lui Tsaldaris, pentru distrugerea bandei de conspiratori și spioni conduși de Maniu și Mihalache și pentru ca procesul po-litic de proporții neînfrânte încă în is-toria României să însemne un aspru re-chezitoriu și o grea osândă pentru duș-manii de moarte ai clasei muncitoare, ai cuceririlor democratice ale poporu-lui român ai stabilizării și refacerii ță-

rii. Mișcarea sindicală din România și întregul popor român a cunoscut în Ma-niu și Mihalache pe dușmanii poporului român, pe dușmanii păcii dintre popoa-re, pe agenții din interiorul țării puși în slujba aceluiași frusturi imperialiste care subjugă poporul gre.

Apelului mamelor din Grecia a-dresat femeilor de pretutindeni găse-ște ecou și înțelegere în sufletul sindi-calistilor din România.

„Mame Americane” este strigătul din acest apel—„Noi vrem să cunoa-șteți adevărul asupra tragediei noastre. Dolarii noștri nu ne vin sub formă de pluguri de grâu sau de lapte, ci sub formă de tuncuri, avioane, obuze ce ucid pe fiii grecei. Noi vă întrebăm mame americane și pe voi mame din toate țările democratice din lume; este oare o crimă de a fi ascultat vocea a-liaților care zi zi și nopți îndeamnă pe copiii noștri să reziste cotropitori-lor?—Opriti incendiul care a izbucnit în țara noastră înainte de a cuprinde lu-mea înțreagă și pentru a nu mistui și inimile voastre.”

Mișcarea sindicală din România care are la baza acțiunilor ei spiritul de so-lidaritate internațională condamnă cu revoltă amestecul sângeros al cercuri-lor imperialiste anglo americane în a-facerile interne ale Greciei și își afir-mă hotărârea de a sprijini din toate puterile lupta de eliberare și indepen-ță națională a poporului grec de sub conducerea generalului Markos, con-știent că lupta poporului grec este pro-pria ei luptă pentru democrație, bună-stare, progres și pace dintre popoare.

Louis Aragon și Elsa Triolet Scriitori și poieți ai rezistenței franceze

Nu de mult timp au vizitat țara noastră, în drum spre Moscova, scriitorul francez Louis Aragon și soția sa, scriitoarea Elsa Triolet. Multe persoane au fost fe-ricite să poată obține câte un autograf, al acestor doi renumiți scriitori progresiști ai Franței. Îmi propun să schițez în câteva cuvinte, personalitățile acestor două figuri reprezentative ale democrației moderne.

Louis Aragon, poet al rezistenței franceze, a început să scrie o literatură a realismului socialist. Romanele

lui „Les beaux quartiers” A „L'Impériale”, Les cloches de Bâle, au imprimat scrisului francez o factură nouă, atât ca stil, cât și ca inspirație făcându-l pe Ilya Ehrenburg să declare pe Louis Aragon, ca fiind cel mai interesant scriitor al Franței. El colaborează la re-vista lunară intitulată: „Le surréalisme au service de la révolution”. În timpul războiului, Aragon a intrat și a luptat în armata de maquis, scriind epopeia acestei lupte a poporului francez, împotriva cotropitorilor.

Lupta mai continuă și astăzi pentru edificarea adevăratei și marci democrații a lumii. Impreună cu Eliza Triolet, sora sa și una din cele mai talentate scriitoare progresiste au vizitat Moscova, povestind în cursul unui interview acordat ziarului „Isvestia” multe episoade din lupta poporului francez și al intelectualilor împotriva ocupanților hitlenști.

În timpul ocupației, spune Aragon, au fost formate în Franța comitete naționale de scriitori, de profesori, de juristi, etc., care în urmă s'au contopit într-o Unitate Națională a intelectualilor, având ca misiune lupta pentru lichidarea rămășițelor fasciste. Această asociație are 150 de cluburi, care grupează în jurul lor masele largi populare, din Franța și care are drept cuvânt de ordine lupta pentru unitatea poporului francez.

De asemenea Louis Aragon arată ajutorul dat de medici, cari procurau medicamente, pentru partizanii răniți, iar cu concursul magistraților s'a organizat fuga prizonierilor politici. Totuși Franța a pierdut scriitori și poeți ca: Saint-Paul Roux, Max Jacob, Jean De Court, Jean Prévoist etc. Operile lui Louis Aragon se bucură de o mare popularitate. Astfel cartea lui „Les poèmes français” a apărut în 72.000 exemplare, tiraj neatins până acum în Franța, de o carte de poezii. El este deci astăzi figura cea mai proeminentă a scriitorului francez, luptător și reprezentant al umanismului secolului XX-lea.

Elsa Triolet e de origină rusă. L-a cunoscut foarte bine pe Vladimir Maïakowski, despre care a scris în „Nouvelle Revue Française” și în „Commune” mai multe articole. Prima ei carte în limba franceză este o lucrare asupra lui Vladimir Maïakowski, editată de „Editions Sociales Internationales”. Primul volum de nuvele este intitulat „Bonsoir Thérèse”, al doilea volum „Mille Regrets (Henri, Castellot, le Destin personnel, La Belle épicière)”. Scriitoarea exploatează cu dibăcie și rafinement, tot ceea ce învățase la școala lui Maupas-sant, Cehovski și povestitorilor ruși, de după războiul trecut. Cartea următoare, apărută în 1945, e un roman: „Le cheval blanc”. Eroul este un tânăr francez, Michel Vigaud, chipeș, talentat și care știe să compună muzică franceză, de mare succes. Soarta, prin intermediul femeilor, îl răsfășă și din când în când îl prigoneste. Trece prin multe aventuri, i se schimbă de multe ori cursul vieții, se plimbă prin lume, trece din Europa

în America, revine în Europa și ne arată locurile oamenilor, faptele timpului. El găsește până în cele din urmă, în lupta împotriva germanilor nazisti, justificarea existenței sale. Sub ochii cotropitorilor germani, Elsa Triolet, într-o „Apărare a lui Michel Vigaud”, apărută în 1943, în revista „Confluences” arată că Franța nu a încetat delă 11 Noiembrie 1918 să aibă eroi. Michel Vigaud este animat de un vis: acela de a berai. Ea explică îndemnul la renaștere, pe care îl strecurase în carte. Este un roman plin de viață, de mișcare, de culori și atome; romanul acelei femei, căreia Louis Aragon i-a dedicat: „Les Jeux d'Elsa” și „Cantique d'Elsa” acelei femei care și-a pus, din primele zile ale ocupației germane, toate forțele ei, în slujba luptei pentru eliberarea patriei, acelei femei, care a lucrat în clandestinitate și a luptat în maquis. În același timp, ea scrie nuvele: „Qui est cet étranger qui n'est pas d'ici? Le mithe de la Baronne Melannie d'Aubrey”. Scriitoarea își imaginează că defuncta Melannie d'Aubrey învie și retrăiește „à rebours” într-o lume, pe care unii o socotesc absurdă. Este o viziune optimistă, de calm și pace. Sub pseudonimul Laurent Daniel, ea publică o navelă închinată rezistenței oamenilor din maquis: „Les Amants d'Avignon”. În 1945 scriitoarea primește pentru: „Les premier accroc coûte deux cents francs” premiul Goncourt. Titlul se inspiră dintr-o dispoziție foarte cunoscută jucătorilor de biliard: Cel ce a juit postavul cel verde este obligat să plătească o amendă. Prima jultură costă cel mai mult, celelalte mai puțin. Ultima carte a Elsei Triolet este o navelă lungă, dedicată oamenilor din maquis. Ea le povestește isprăvile sub titlul: „Ce était qu'un passage de lune”.

Elsa Triolet este o trăsătură de unire, vie între Rusia și Franța țări cărora le aparține deopotrivă și care se îmbină într-o complexitate seducătoare, în sensul ideilor și ființei ei.

În lupta ce ducea pentru libertate și contra opresiunii capitaliste, lucrătorul francez conștient de forța și drepturile sale, avu pentru a-l conduce și susține ajutorul frățesc al intelectualului. Acești doi scriitori, despre care am scris, fac parte dintre acei poeți ai rezistenței, care pentru a salva patria și a lupta contra nazistilor, au dat mâna lucrătorului frate, sincer și aspru în același timp, preferând să moară, decât să primească o sclavie josnică.

Glorie luptătorilor pentru libertate ai Franței!

ELENA IONESCU-GRIDEANU

Prof. Lic. de fete Carabella

GAZETA DE PERETE ÎN ȘCOALA

Această formă nouă de activitate în școală se practică de mai bine de un an în unele școli din județ și totuși n'a ajuns să se impună ca o necesitate care să suscite interesul elevilor și școlarilor, al profesorilor și învățătorilor dela școlile secundare și primare din județul nostru. Lipsa se datorește, fără îndoială, insuficienței înțelegerii a gazetei de perete de către diriginții claselor, cu toate lămuririle precise ale "Îndrumătorului" editat de Subsecretariatul de Stat al Educației Tineretului. Mai întâi nu s'a înțeles rostul gazetei de perete în democratizarea școlii. Gazeta de perete este o formă de activitate proprie regimului de democrație populară, cu scopul de a da posibilitatea de exprimare prin scris a gândirii celor mulți a poporului. (Mihail Roller, Gazeta de perete pag. 7) Ea grupează o comunitate de muncă, scopuri și interese, formând astfel o societate oricât de mică, cum ar fi fabrica, atelierul, instituția, satul, școala și clasa

Gazeta de perete corespunde deci ziarului obișnuit, a cărui apariție coincide avântul democrației burghize dela începutul secolului XX, ziarul rămânând de astăzi până în timpul nostru un organ de democrație burgheză prin problemele tratate, spațiul îngust și tirajul restrâns datorit unei defectuase difuzării. Publicațiile cu caracter local încă nu reușesc să stiească tot materialul oferit de micile societăți cu atât de multe și diferite caracteristici. Astfel, raportul dintre publicațiile de tiraj și cele de perete este de completare și informare. Corepondenții gazetelor de perete își dau informații din ziare de tiraj asupra evenimentelor interne și externe pentru redactarea cronicii actualităților prevăzute de îndrumător, preocupările sociale în care se încadrează și școala, cum ar fi dăruirile campaniei sanitare, stăpînirea analfabetismului, etc., noutățile literare, științifice, artistice și sportive.

La rândul ei gazeta de perete este un izvor de unde iașnește activitatea corepondenților pentru zărele de mare tiraj.

Fiecare comitet de redacție trebuie să se considere corepondenții colectiv al ziarelor de tiraj. Ajutorul dat de o gazeta de perete zăriului de tiraj și invers e ajutor reciproc și colaborarea; aceeași trebuie să fie permanentă, organizată, sistematică". (Mihail Roller, Gazeta de perete, pag. 24 și 25).

În școlă și deci în clase, gazeta de perete ajută la democratizarea școlii, analizându-se prin articole rapoartele dintre elevi, comitetul clasei și restul clasei, elevii și profesorii clasei sau ai școlii, elevii și conducerea administrativă a școlii. Articolele vor fi redactate în spirit critic și autocritic, dezvoltându-se prin aceasta la elevi simțul răspunderii personale.

La aceasta se adaugă analizarea nevoilor școlii

pentru îmbunătățirea muncii școlare în cece privește materialul didactic intuitiv, muzeul de științe naturale, geografie și istorie, laboratorul de fizico-chimice, bibliotecile școlii și claselor, farmaciile claselor confecționarea materialului sportiv, cooperativa școlară, activitatea societății culturale. Gazeta de perete este act un organizator colectiv. Ea mobilizează toți elevii clasei pentru a veni în ajutorul școlii cu înzestrarea materialelor necesare, considerând că școala și-a făcut un plan de procurarea lor, dar nu le poate îndeplini toate într'un an sau doi. Elevii vor trebui să-și procure singuri cecece pot face singuri, fără cheltuieli mari: desenând de hărți geografice și istorice pentru pentru clasa respectivă, desene și scheme pentru științele naturale, confecționarea materialului sportiv, procurarea de cărți pentru biblioteca clasei, lăsând în grija școlii numai ce nu se pot confecționa de ei. În gazeta de perete se dau inițiative în această privință se reliefează elevii care au făcut cele mai bune lucrări, se face critica și autocritica lucrărilor. Prin aceasta se dezvoltă obișnuința de muncă în comun, conștiința de muncă în comun, conștiința colectivă, puterea de creație și spiritul de inițiativă. Gazeta de perete va reuși să aibă astfel un caracter specific, local, să fie o gazeta a clasei respective și nu una bună pentru orice clasă sau orice altă grupare. Liceul din Pucioasa a reușit să-și completeze în perete materialul didactic intuitiv cu ajutorul elevilor și exemplul poate fi urmat de toate școlile, mai ales gimnaziile unice care duc o mare lipsă în această privință. Și la Pucioasa munca se poate îmbunătăți prin articole de critică și autocritică în gazetele de perete asupra lucrărilor efectuate. Specificul clasei se mai redă și prin humor și satiră, caracterizând activități și persoane, „cu condiția să fie actuale și să nu contravie legilor buneii civiți și ale camaraderiei". (Îndrumătorul, pag. 62).

Acest aspect a reușit să-l dea cel mai reușit liceul tehnic agricol din Nucet, prin epigrame, caricaturi și versuri ca e satirizează deseori pambarii la gară ale unor elevi, pe fumători care așteaptă o lege de obligativitatea fumatului, etc.

Tot în gazeta de perete se caracterizează activitățile celor cinci secțiuni ale clasei în ședințele culturale educative pe clase sau grupe de clase, făcându-se critica lucrărilor, a elevilor ce au luat parte la discuții și a întregii asistențe, propuneri pentru o mai bună reușită în viitor. Aceleași activități se pot prezenta autocritice de elevii care au luat parte la desigurarea ședințelor făcându-și personal examenul după discuțiile ce au avut loc și recunoscându-și greșelile evidente. Autocritica cultivă floarea rară a modelelor

printre școlari, care în avântul lor tinerească cred că întrec pe toți semenii.

Hotărârile consiliului de disciplină al clasei și al școlii își pot avea deosebit de loc în gazeta de perete și pot fi chiar izvoare pentru tratat anumite subiecte de disciplină școlară, ocazionate de aceste hotărâri considerând că una din cerințele școlii noui este introducerea disciplinei liber consimțite, care să nu umbrească violența, sburdălnicia și spontaneitatea caracteristică vârstei copiilor.

„Îndrumătorul” enumără la pag. 61 sub șase puncte întregul conținut al gazetei de perete și fiecare diriginte nu are decât să pătrundă și să dea lămuririle necesare elevilor dezvoltând fiecare punct în parte.

În privința redactării gazetei de perete se impun următoarele norme: a) Articolele să fie scurte, într-o formă simplă dar vioale și făcând vorbărie goală. b) Gazeta de perete să apară din două în două săptămâni. La majoritatea școlilor această cerință a Îndrumătorului nu s'a îndeplinit.

Poate că s'ar activa intens programând edițiile pentru două luni împărțind clasa în patru grupe și când fiecare grupă editarea unui număr de gazetă. Comitetul de redacție ar avea în acest caz numai verificarea conținutului democratic al articolelor și a înălțimii lor culturale și morale. În orice fel s'ar lucra, diriginții claselor pot vedea stadiul de lucru al gazetei de perete în ședința de activitate cultural-educativă cu clasa respectivă și întâzierile în editarea noilor ediții nu trebuie să mai dureze. 3) Pentru chestiunile la ordinea zilei se rezervă o coloană detașabilă cu titlu de buletin zilnic.

În prezentarea tehnică trebuie să alăbăm vedere: 1.) Dimensiunile gazetei. 2.) Articolele să fie scrise numai de elevi, nu detașate din ziare de tiraj și nici scrise de cineva de acasă. Unii diriginți au luat măsura de a se scrie articolele și desenele în orele de activitate cultural-educativă de clasă, pentru a avea controlul autenticității lor. 3.) Ilustrarea desenele

să fie educative și corespunzătoare fondului articolelor redactate.

Am văzut ilustrajii reprezentând hore de copii detașate din abecedare sau desene de pisoi sau boboci de găște alături de portretele marilor personalități politice; la un liceu expuse chiar pagini întregi din „Papagalul”. 4) Gazeta de perete are un titlu, spre exemplu „Mereu înainte”, scris cu litere mari colorate și un subtitlu explicativ, „Gazetă de perete a clasei X școala Y”. 5) Articolul de fond să ocupe locul central și fiecare din cele cinci activități ale clasei să-și aibe articolele de menționat de activitate. 6) Materialul edițiilor vechi se cataloghează într'un dosar și se păstrează de un „arhivar”, din comitetul de redacție.

Pentru fiecare dintre profesori, învățătorii trebuie să fie clar că gazeta de perete prezintă „o largă posibilitate de educare, de organizare colectivă și de mobilizare a tuturor elementelor școlii”. Îndrumătorul, pag. 60). Nu trebuie să uităm că gazeta de perete creează și poezii și scriitori literari prin activitatea și succesul lucrărilor elevilor. Ei își pot îmbunătăți munca prin critica colegilor, ridicând astfel și nivelul preocupărilor clasei la preocupări serioase. În acest fel, îmbunătățirea gazetei de perete înseamnă dezvoltarea și îmbunătățirea mijloacelor ce dau liber avânt creației populare. (Mihail Konev, Gazeta de perete pag 32).

Am amintit la început că lipsurile gazetei de perete se datoresc poate și unei incomplete organizări proprii a comitetelor de clasă a elevilor. Această lipsă se îndreptează acum prin Asociațiile de elevi pe școală, localitate și județ, care își au un comitet central la București, de unde ei vor primi direcțiunile de ordin organizatoric și munca planificată.

Alături de munca lor, rostul nostru de profesori și învățători rămâne mereu fructuos și valabil prin îndrumările noastre, rezultatul a unei experiențe mai îndelungate.

La aniversarea lui Maxim Gorki

La 28 Martie s'a sărbătorit pe tot cuprinsul U. R. S. S.-uli 80 de ani dela nașterea celui mai autentic prozator proletar Alexei Maximovič Peșcov, cunoscut sub pseudonimul Maxim Gorki,

Născut la Nijnii-Nogorod pe Volga — azi Gorki — în anul 1868 ca fiu de țâmpălar și rămânând orfan de mic a fost nevoit să recurgă la cele mai umilitoare munci pentru a-și asigura existența.

Această viață zbuciumată a trezit în Gorki predilecția pentru teme și subiecte din acel mediu în care electroza revoluției împotriva nedreptăților

sociale și-o ură neîmpăctată față de regimul capitalist exploataător în burghezia moloșită.

Astfel se întări în el credința în necesitatea luptei revoluționare și încrederea în forțele creatoare ale masselor populare.

El este cel dintâiu scriitor din sec. al XIX-lea care a prevăzut forța de neînving a poporului și care n'a legat destinul lui de scriitor cu acela al poporului însuși. Chiar viața lui Maxim Gorki simbolizează evoluția plină de greutate a acestei clase populare. Opera lui e produsul unei bogate

experiențe de viață a poporului, căci ea traduce pe plan literar fiecare victorie a clasei muncitoare și Gorki devine cel mai autentic scriitor al ei.

Primele lucrări, adică acele din sec. al XIX-lea poartă încă pecetea unui romantism revoluționar cum ar fi: Makar Cindra, Bătrâna Izaryi, — apoi Toma Gordcev și „Micii burghezi” unde pornirea la luptă devine mai activă până ce ajunge la viziunea realistă revoluționară din „Marea”, „Afacerea Artamonov” și culminează cu „Viața lui Cim Sanghin”.

Astfel din lucrările acestea din partea întâia a activității sale eternizează tipul capitalistului hrăpăreț de câștiguri, al burghezului obtuz, și al intelectualului parazit care se complăce într-o continuă stare de autoadministrație. Ceeace l-a făcut să fie scriitor revoluționar și ctitor al unei noi literaturi umaniste - socialiste a fost învățătura marxistă-leninistă.

Sub această influență a fost conceput romanul „Mama” în care crează tipul femeii proletare luptătoare „Pelaghra” și a fiului ei „Porel Vlasov” — reprezentantul viguros al tineretului răz-bătător. Acest roman este în același timp și o lu-

crare documentară, fiind inspirat de demonstrația muncitorească dela 1 Mai din Somov cu personaje reale.

Dacă primele creații vădesc încă un realism critic și romantism revoluționar, cele din epoca sec. al XX-lea sunt stăpânite cu desăvârșire de un realism socialist care constă în redarea realității prin prisma percepției istorice. Temele operelor sunt variate și ideea centrală e triumful omului prin muncă și luptă la libertate.

Cu o încoronare a activității sale literare, bazată pe principii leniniste oformează lucrarea „Viața lui Lenin Sanghin”.

Ea ilustrează evoluția societății rusești în timp de 40 de ani — 1870—1917 — redând diferite aspecte ale luptelor ideologice din acel timp. Astfel ultima creațiune poate fi considerată o epopee social-istorică a poporului rus dela sfârșitul sec. al XIX-lea și începutul celui de-al XX-lea.

Deci Maxim Gorki devine dascălul scriitorilor sovietici de azi creind lozinca: „Munca preschimbe lumea și oamenii”, iar Lenin pe drept l-a definit ca „cel mai mare reprezentant al artei proletare”.

VALERIA OPRESCU

Formarea noțiunii de număr la copil

Pentru a înțelege viața sufletească a copilului suntem datori a-i privi manifestările în toată complexitatea lor biologică - psihologică și socială pentru că „individul și societatea nu sunt două realități deosebite, ci unul și altul formează la un loc un tot organic”, căci „omul numai în comunitatea socială a putut să-și desvolte însușirile sufletești”, la baza cărora stă inteligența.

„Copiii sunt produsul educației și nu al școlarității” și ca atare „îndrumarea educativă va consta în a dirija energia vitală a copilului în sensul evoluției persoanei lui, într-o direcție productivă și sănătoasă, schimbând direcția vitală greșită, remediind atitudinea greșită a familiei sau a școlii față de copil și încurajând noi posibilități de dezvoltare sufletească pe calea productivă, spre a-l face un bun membru al comunității”.

Începând de pe la vârsta de 3 ani, de când copilul dă dovadă de exprimare ușoară în vorbire și de o purtare oarecum subordonată regulilor de bună cuviință, el se impune și mai mult atenției noastre. Dela această vârstă și până când pleacă la școală, părinții, care asistă la dezvoltarea lui observându-i aproape zilnic progresese în desvol-

țarea lui sufletească, își fac cele mai frumoase planuri și închipuiri despre ceea ce va fi în viața odrasla lor.

Desigur că nici educatorii nu s’au ocupat mai puțin de copil între aceste date și în privința concepțului despre număr la copil au găsit mari asemănări cu acelea constatate la popoarele primitive, adică, că reprezentarea numărului constituie un proces intelectual foarte limitat, foarte lent și cu mijloace reduse, cu lungi opriri, cu nevoia imperioasă de concret și cu repulsie pentru abstract.

Decroly a ajuns la următoarele concluzii:

1. La început, copilul folosește denumirea numerelor în mod mecanic, fără a respecta succesiunea lor logică, observând prezența sau absența obiectelor dintr’un grup fără a ști să numere;

2. Recunoaște grupe de obiecte până la grupa de 3 pe baza fenomenului de globalizare;

3. Până la 3½—4 ani cunoaște noțiunea de 2 și de 3, adică 2 este mai mult decât 1 și 3 este mai mult decât 2, iar ceea ce trece peste aceste numere înseamnă „mult”;

4. Dela 4—5 ani înțelege pe 4 și poate număra mecanic până la 10;

5. De la 5—6 ani înțelege numărul 5 și 6, și poate număra până la 20 sau chiar și mai departe.

La noi în țară nu s'au făcut cercetări serioase și îndelungate în această direcție spre a se constata dacă concluziile la care au ajuns cercetătorii străini se pot potrivi copiilor noștri de la 2—6 ani.

Domnul M. Biciulescu, în 1931 a publicat în revista „Școala și familia de mâine”, Nr. 38—39 o parte din rezultatele unor cercetări făcute în această direcție, trăgând următoarea concluzie:

La vârsta de 7 ani, copiii noștri, după starea lor de inteligență și după mediul în care trăiesc, au noțiuni foarte variate și confuze asupra ideii de număr. Copiii ce ne vin la școală, în cl. I cunosc numerele și știu să numere, unii până la 10, alții până la 30—35 și alții până la 100, ceea ce înseamnă că primii, ca inteligență, sunt mediocri, secunzii sunt normali și cei din categoria ultimă ar fi bine înzestrați.

Desigur că această numărătoare pe care ne-o fac copiii acum, este mai mult mecanică sau că se bazează pe o intuiție concretă și, în foarte puține cazuri, poate fi considerată ca o operațiune conștientă.

În privința faptului dacă își dau seama despre conținutul numerelor unde se poate vedea prezența judecării, concluzia e mai greu de formulat; însă, o constatare rămâne sigură că, copiii care au urmat la grădiniță sunt mai dezvoltati decât ceilalți și la această vârstă ei numără și fac socoteli mai ușor decât cei care n'au urmat la grădiniță, — ceea ce înseamnă că exercitiile pregătitoare, făcute însă metodic, cum se face la grădiniță, dezvoltă puterea de judecată a copilului, chiar înainte de venirea sa la școala primară.

Ignorând această constatare ajungem fără voia noastră la situația de a ne îngreua munca și a nu putea fi în progres cu predarea aritmeticii la clasa I care, dacă nu se face temeinic și după norme bine determinate de gradul de dezvoltare al copiilor, le vom dezvolta în suflet repulsia față de acest obiect de învățământ, repulsie cu care copiii cresc și se îndepărtează de plăcerea de a învăța aritmetică, față de care se obișnuiește a se spune că nu au talent.

Deaceia, exercitiile pregătitoare pentru predarea primelor noțiuni aritmetice în clasa I vor dura 2—3 săptămâni, când se va urmări cultivarea și dezvoltarea simțurilor (ochiul, urechea, mâna), cu ajutorul cărora mintea se va adapta situațiilor noi în care vor fi puși copiii și pentru a-i aduce pe toți sau majoritatea la același nivel de înțelegere logică a națiunilor referitoare la număr.

1. Se vor face exerciții de numărare, repetate cu fiecare elev, pe cât posibil în fiecare zi, care exerciții, pe lângă dezvoltarea percepțiilor globale despre număr, dezvoltă și vorbirea copilului, numărarea făcându-se pe etape: întâi până la 10, apoi până la 20 ș. a. m. d. respectând succesiunea normală a numerelor.

2. Se vor face apoi exerciții de numărarea obiectelor concrete: degetele de la mână, obiectele din clasă, copiii, băncile, etc.

Pentru a înlesni formarea noțiunii de conținut, numărarea se va face așa fel ca odată cu pronunțarea numărului obiectelor numărate: un deget, două degete; o bancă, două bănci, trei bănci; un copil, doi copii, cinci copii, etc.

3. Exerciții pentru formarea auzului când vor număra sunetele făcute de bătaia cu degetul în bancă, sau bătaia palmelor, bătăile ascunse sub catedră, etc.

4. Se va stărui apoi asupra înțelegerii noțiunilor: mult, puțin, foarte mult, foarte puțin, mai mult, mai puțin, nimic, tot atât, care dezvoltă și mai mult funcțiunea de globalizare a copilului. Se procedează punându-l pe copil să observe obiecte concrete și să spună ce constată.

Manualul de aritmetică „Socotesc ușor” al d-lui M. Biciulescu, cuprinde o serie destul de bogată și de variată de exerciții pregătitoare, care, executate cu interes și plăcere de către propunător, vor ușura munca de predare a lecțiilor de aritmetică în cl. I și mai mult decât atât, vor contribui în cea mai mare măsură la dezvoltarea judecării copilului pe operațiunile căreia se formează și se dezvoltă inteligența și plăcerea de a învăța mai târziu matematica.

Intr'un articol viitor — despre predarea cifrelor și a primelor numere.

CONSTANTIN URSU

Rolul Sindicatelor în regimul de democrație populară

Nu rare au fost întrebările și rapoartele făcute de tovarășii noștri, din care să nu reiasă nivelul scăzut al pregătirii noastre sindicale și mai ales

neînțelegerea rolului Sindicatelor în regimul de democrație populară.

Cuvântarea tov. Gheorghe Apostol, Președin-

tele C. G. M., ținută în ziua de 7 Ianuarie 1948, la conferința Instructorilor C. G. M. și apărută într-o broșură frumos îngrijită în editura C.G.M., vine să împlinească un gol în desfășurarea activității sindicale.

Lămurind dela început cele două forme ale democrației, democrația burgheză și democrația socialistă - sovietică, tov. Gh. Apostol aduce în sprijinul explicațiilor sale supuse marelui Lenin:

„Democrația burgheză rămâne totdeauna — și nu poate să nu rămână în condițiunile capitalismului, strâmtă, ciuntită, falsă, fățarnică, un rai pentru bogați, o capcană și o înșelăciune pentru cei exploatați, pentru cei săraci”.

Adevărul acesta l-am trăit din plin în cei de ani de exploatare capitalistă. Pentru a arăta care este drumul democrației populare analizează conținutul democrației socialiste Sovietice și **democratismul profund** al orânduirii Sovietice, arătând că în țara Sovietelor, sub conducerea lui LENIN și STALIN s'au realizat năzuințele seculare ale oamenilor muncii, poporul a devenit creatorul și stăpânul destinelor sale, iar toate bogățiile lui îi aparțin; acestea fiind determinate de faptul că în țara Sovietelor puterea de stat se află în mâinile oamenilor muncii, și de faptul că, baza economică a Uniunii Sovietice o formează sistemul economic socialist și că, mijloacele de producție sunt proprietate socialistă.

Definește apoi ce se înțelege prin democrații populare a căror caracter specific constă în faptul că ele sunt forme de tranziție către societatea socialistă bazată pe sprijinul maselor populare, democrații de tip nou, care au știut să înlăturească în cel mai scurt timp transformări progresiste democratice pe care democrația burgheză nu a fost și nu este în stare să le înlăturească.

Scoate apoi în relief și o altă caracteristică a democrației populare, că aparatul de stat nu mai este cel vechi, fiind în curs de transformare servind intereselor populare și nu ale unei minorități exploatare, — arătând în același timp și superioritatea „democrației populare față de așa zisele „înaintate democrații burgheze” unde stăpânesc bancherii, unde aparatul de stat este pus să asuprească poporul muncitor, (exemplu: America, Italia, Grecia, Franța).

După aceia tov. Gheorghe Apostol, Președintele C. G. M., arată pozițiile cucerite în cursul anului ce s'a scurs, subliniind mpta și succesele înregistrate de clasa muncitoare în noua politică economică elaborată de P. C. R., corespunzătoare marilor interese Naționale de refacerea Țării odată cu venirea la conducerea Ministerului Industriei și Comerț a tov. GH. GHEORGHIU - DEJ,

citând toate acțiunile și înlăturirile realizate în viața economică și industrială a Țării, momente ce coincideau cu planul imperialismului American și Englez de a trece la acțiune sub orice formă pentru a-și menține și desvolta pozițiile financiare monopoliste în toate țările capitaliste, planuri pentru care aveau nevoie de sprijinul deschis și tacit al burgheziei reacționare dela noi și de pretutindeni.

Așa se explică planul Marschall și memoriile tătarăsciene, astfel s'au explicat svârcolirile reacțiunii polarizată în jurul fostului partid național-tărănist, și unite cu ale burgheziei în totalitatea ei.

Cucerirea unei părghii noi în viața economică prin prezența tov. Vasile Luca la M. F., a creat condițiunile unei acțiuni unitare cu Ministerul Ind. și Com., care va avea ca rezultat lovituri puternice date burgheziei reacționare și capitalului speculativ, în așa fel ca, atunci când reprezentanții marelui burghezii au fost alungați dela guvernare, și când toate cercourile dușmănoase poporului se concentraseră în jurul monarhiei, care devenise centrul reacțiunii în țară și agentura imperialiștilor din afară să se pună în fața democrației noastre populare problema înlăturării grabnice a monarhiei, lucru care s'a și înlăturat.

În felul acesta, înlăturarea tătarăscienilor și înlăturarea monarhiei și instaurarea REPUBLICII POPULARE ROMANE, deschide noi perspective de dezvoltare și de întărire a democrației noastre populare spre socialism.

Odată deschis drumul, poporului nostru spre noi și mărețe înlăturiri, schimbată forma de Stat, cunoscând și pozițiile cucerite de clasa muncitoare în viața politică și economică, a țării, lucru subliniat în mod deosebit de tov. GH. GHEORGHIU - DEJ, când a spus: „Odată cu înlăturarea ultimilor reprezentanți ai burgheziei reacționare din guvern, proletariatul și aliații săi nu mai împart puterea cu exponenții politici ai clasei exploatare, rolul de hegemon al forțelor democratice, jucat de clasa muncitoare fiind întărit, coloana vertebrală a guvernului fiind formată de avangarda proletariatului, legată printr-o strânsă alianță cu țărănimea muncitoare precum și cu intelectualitatea progresistă iar în noua sa compoziție guvernul nostru este un guvern al muncitorilor, al țărânimii muncitoare și al intelectualității progresiste, sindicatelor le revine sarcina de a consacra garantarea materială a drepturilor și libertăților populare, în așa fel ca noua Constituție să formeze temelia dezvoltării mai departe a țării noastre pe drumul democrației populare.

Statul nostru este un Stat nou, deci trebuie să ridicăm conștiința noastră de clasă și să ne pătrundem de problemele și sarcinile noastre de rolul hotărîtor pe care-l joacă clasa muncitoare în conducerea R. P. R.

Acum mai mult ca oricând, spune tov Gh. Apostol, se cere a transforma sindicatele noastre în adevăratele școli ale socialismului, pentru ca această democrație populară în care clasa muncitoare, un rol de clasă conducătoare să se consolideze și să se desvolte spre socialism.

Cât privește rolul sindicatelor în acțiunea de ridicarea producției, tov. Gh. Apostol, precizează clar și categoric: nu prin discursuri și instrucțiuni afișate pe pereții fabricelor vor putea comitetele noastre de fabrică să desvolte o atitudine nouă a muncitorilor față de muncă, ci prin exemple de muncă în producție, care trebuie să plece în primul rând dela membrii comitetelor de fabrică și de sindicat, dela activul de bază din întreprinderi.

Totodată pentru îndeplinirea acestor sarcini ne dă și metoda de emulație în muncă — întrecerile — problemă care trebuie amplu dezbătută și discutată în așa fel ca fiecare muncitor, fiecare funcționar să se antreneze în aceste acțiuni de întrecere.

Dacă problema producției este o problemă centrală și întrecerile sunt un element important în avântul masei spre mai bine, dacă problema producției este o preocupare centrală a mișcării sindicale, asta nu o privește și felul cum produsele ajung în mâinile consumatorilor.

Mișcarea sindicală trebuie să se ocupe și de felul cum se desvoltă activitatea comerțului, sau mai bine zis care sunt canalurile prin care se scurg și circulă mărfurile dela producător la consumator și mai cu seamă cine stăpânește aceste canale de circulație a mărfurilor.

De aici tov. Gh. Apostol precizează sarcinile sindicatelor de a organiza și desvolta cooperativele de consum, problema cooperativei trebuind a o privi în mod just Marxist - Leninist.

Cooperativa într'un regim de democrație populară spune tov. Gh. Apostol, trebuie să devină o armă puternică de combatere și de slăbire a capitalului particular.

Avem la îndemână o bogată experiență în privința cooperativei, este larga experiență a popoarelor Uniunii Sovietice, de unde ne putem documenta asupra rolului pe care trebuia să-l joace cooperativa în perioada de tranziție dela democrația populară la socialism, perioadă asemănătoare celei pe care o trăim noi.

Cercetând apoi problemele cooperativei ne dă tot din marele Lenin, pasagii dintr'un articol publicat în Pravda în anul 1923:

Pentru a obliga pe toți fără excepție să participe activ și a păși la operațiunile cooperatiste, ne-a rămas de fapt numai un singur lucru: să facem populația noastră atât de civilizată încât

să înțeleagă toate avantajile participării totale în cooperative și să organizeze această participare. Numai atât. Nu ne trebuie acum alte savantlacuri pentru a trece spre socialism. Dar pentru a înfăptui acest numai este necesară o întreagă revoluție.

După aceia tov. Gh. Apostol se oprește asupra ridicării nivelului politic și ideologic al cadrelor noastre spunând: nu este de ajuns că acum muncitorii au rolul de conducere în țară. Trebuie să muncim ca ei să devie conștienți de misiunea lor istorică și desvoltarea societății noastre. Activitatea noastră de educație și cultură trebuie să fie intensificată. Noi trebuie să ridicăm nivelul politic și ideologic al membrilor noștri în înălțimea rolului istoric pe care-l joacă clasa muncitoare în faza de trecere dela democrație populară la socialism.

Apoi rând pe rând enumără mijloacele puse la îndemâna noastră pentru ridicarea nivelului politic: presa, școli de cadre, instrucțiunile, circularele, tezele, bibliotecile, ședințele, conferințele, ziarele de perete și întreaga structură organizatorică, punând mare accent pe secția de educație și cultură.

Prezintă apoi importanța felului în care acționează secțiile organizatorice, punând accent pe munca colectivă, a cărei rezultate sunt pozitive, pe controlul muncii pe teren, pe mobilizarea masei de salariați, prin ședințe și adunări în care se desbat în mod amplu toate problemele fiindcă numai în masă și acolo trebuie să ne concentrăm atenția în primul rând, pentru că muncitorii din fabrici și ateliere, spune tov. Gh. Apostol, formează unitatea de bază a mișcării noastre sindicale.

În ultimile pagini ale broșurii tov. Gh. Apostol tratează problemele internaționale, arătând rolul mișcării noastre sindicale în lupta contra cercurilor imperialiste Anglo-Saxone care ațâță la un nou război și necesitatea de a contribui la lupta de eliberare a poporului Grec, care luptă împotriva dușmanilor noștri, împotriva fascismului apărând astfel și libertatea noastră a tuturor îndemnându-ne să luptăm pentru o pace dreaptă și trainică între popoarele lumii în sprijinul solidarității internaționale alături de clasa muncitoare din toate țările, contribuind în felul acesta în mod efectiv la victoria poporului Grec, împotriva împăraților lui, imperialiștii Americani și Englezii.

Demască apoi planul Marschall, care caută să aservească întreaga Europă intereselor lor monopoliste, încercând în acelaș timp să spargă și unitatea de luptă a clasei muncitoare din întreaga lume, încadrată în Federația Sindicală Mondială.

servindu-se de aceiași vechi trădători ai clasei muncitoare, de tipul lui Leon Jouhaux și de alți lachei ai imperialismului de talia lui Irwing Brown reprezentantul Federației Americane a muncii în Europa și alți trădători Olandezi și Belgieni.

În felul acesta tov. Gh. Apostol, președintele C. G. M., în cele 48 de pagini ne redă un material variat și bogat pentru a ne documenta în munca

ce avem de dus în cadrul sindicatelor deslătând o mulțime de probleme de care ne-am lovit în fiecare zi, dându-ne în același timp metoda prin care putem să trecem la acțiuni concrete, la interpretarea justă a sarcinilor ce ne revin, îmbrăcând în același timp întreaga lucrare într-o expunere politică de cea mai mare importanță.

I. BALAȘESCU

Sindicale

Concursul „Gazetelor de perete” și festivalurile artistice s'au fixat astfel:

Duminică 16 Mai la Târgoviște, plășile Mătei Voevod și Târgoviște.

Vineri 21 Mai la Pucioasa, plășile Pucioasa și Fieni.

Duminică 23 Mai, la Titu, plășile Titu și Ghergani.

Duminică 30 Mai, la Găești, plășile Găești și Valea Marc.

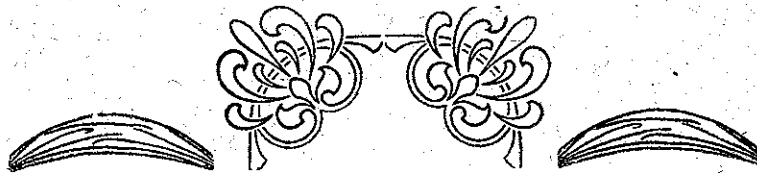
Duminică 6 Iunie la Bălcăurești, plasa Bălcăurești și
Duminică 13 Iunie la Voinești, plasa Voinești.

Concursul se ține între secții grupe pentru învățători și școli pentru elevi.

Programul s'a făcut cunoscut responsabililor culturali ai secțiilor sindicale.

Cel mai bun ziar de perete va primi o bibliotecă.

Articolele trimise și netipărite vor apare în cursul
lunei Mai.

Tipografia Prefecturii Târgoviște
STR. IOAN HELIADE RĂDULESCU Nr. 12

BCU Cluj / Central University Library Cluj

D-sale

D. Inv. _____

Com. _____

Jud. Dâmbovița